Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 26

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΜΠΑΝΙΟ

ΑΘΗΝΑ'Ι'ΚΗ ΖΩΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ

Ἀνέοιψα τὸν δρόμον μου γιὰ νὰ τὸν χαιρετίσω.

— Γειά σου, Γιάννη, τί γίνεσαι;

— Ὑπάρχω ἀκόμα.

— Θέλεις νὰ πῇς ὅτι δὲ σ' ἔκοψε ἀκόμα κανένα αὐτοκίνητο...

— Περίπου. Περίεργον, ἔ;

— Πολὺ μάλιστα. Ἀλλὰ πῶς συμβαίνει αὐτό; Δὲν κυκλοφορεῖς στοὺς δρόμους;

— Χμ! Ἐμένα, φίλε μου, παντοῦ μὲ παρακολουθεῖ ἡ ἀτυχία...

— Περὶ τῆς πεθερᾶς σου ὁμιλεῖς;

— Ἀκριβῶς. Τὴν παίρνω πάντα μαζῆ μου στὸν περίπατο, μὲ τὴν ὑστερόβουλον σκέψιν ὅτι κάποιο αὐτοκίνητον, τράμ, ἁμάξι, σοῦστα ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνουσα, ἕνα οἰονδήποτε τέλος πάντων ὄχημα θὰ δεχθῇ νὰ τὴν κόψῃ. Μάταιος κόπος! Προχωρεῖ πάντοτε ἀπροκόπτως εἰς τὸν δρόμον της, τίποτε δὲν τολμᾶ νὰ τὴν πλησιάσῃ ἐκτὸς ἐμοῦ, κι' ἔτει κοντά της σώζομαι κι' ἐγὼ ἄκοπος.

— Καὶ ἄκοπος... Ἰωάννη, εἶσαι μέγας νοῦς!

— Εἶμαι. Ὡς τόσο δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω, γιατὶ ὅλα τὰ μεταφορικά, ἐνῷ δὲν κόβουν τὴν πεθερά μου, κόβουν ἀδιακόπως τὸν ἄλλον κοσμάκην. Εἴδες μάλιστα τώρα τελευταίως ὅτι ἐπετάθη ἡ μανία των.

— Ἐγὼ τὸ ἀποδίδω εἰς τὴν ἀπεργίαν τῶν ραπτεργατῶν.

— Ἐξηγήσου, παρακαλῶ.

— Ἰδού: Ἡ δουλειά, καθὼς ξεύρεις, τῶν ραπτεργατῶν εἶνε νὰ παίρνουν μέτρο, νὰ κόπτουν καὶ νὰ ράβουν. Δὲν εἶν' ἔτσι; Πρὸ διμήνου αὐτοὶ οἱ χρηστιανοὶ ἀπήργησαν, ἀλλ' εὑρέθησαν ἀμέσως οἱ ἀντικαταστάται των.

— Δηλαδή;

— Δηλαδὴ οἱ πόλισμεντ ἀφ' ἑνός, οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν τὰ μέτρα, φροντίζοντες τὸ κόψιμον νὰ γίνεται πάντοτε δεξιά· οἱ σωφερὲς καὶ λοιποὶ ὁδηγοί, οἱ ὁποῖοι κόβουν, καὶ οἱ χειροῦργοι, οἱ ὁποῖοι ράβουν.

— Παρντόν... ἐξέχασες τοὺς νεκροθάπτας ποὺ ράβουν.

— Μὴ μὲ διακόπτῃς. Κι' αὐτοὶ κατὰ τῆς ἀπεργίας ἐργάζονται. Μήπως, ὅταν ἄνθρωπος μπαίνῃ στὸ μνῆμα δὲν παύῃ νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἀπὸ ροῦχα;

— Φυσικά! Γιατὶ ὅμως νὰ κόβουν μόνον ἀνθρώπους καὶ ὄχι καὶ τίποτ' ἄλλο;

— Ἤρθε ἡ σειρά σου νὰ ἐξηγηθῇς.

— Ἐξηγοῦμαι: Γιατὶ π. χ. νὰ μὴν κόβουν τὴν δρεξὶ τῆς δούλας μου, ποὺ θέλει ἕναν περίδρομον νὰ φάῃ κάθε μέρα; Γιατὶ δὲν κόβουν λιγάκι τὸ βῆχα τῶν Βουλγάρων; Ἢ, ἀντὶ νὰ παίρνουν ξώπετσα ἕνα νεόπλουτον καὶ νὰ τοῦ κόβουν τὸ μικρό του δάκτυλο, δὲν θὰ ἦτο σκοπιμώτερον νὰ τοῦ κόψουν τὰ νύχια τέλος πάντων, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος, δὲ ἐννοεῖ νὰ κόψῃ;

— Σωστά. Δός μου ἕνα τσιγάρο.

— Ὁρίστε... γιατὶ νὰ μὴ σοῦ κόβουν ἐσένα αὐτὴν τὴν κακὴν συνήθειαν ποὺ ἔχεις νὰ ζητᾷς τσιγαρο;

— Ἀπαίσιε!

— Ἀστεῖα τὸ εἶπα, ἀδερφέ... Ὁπωσδήποτε δὲν εἶνε λογικαὶ αὐταὶ αἱ ἀπορίαι μου;

— Λογικαὶ καὶ βάσιμοι. Θὰ μείνουν ὅμως διαρκῶς ἀπορίαι, διότι τὸ μυαλάκι μας εἶνε μικροσκοπικὸ καὶ δὲν κόβει ὡς ἐκεῖ, μολονότι ὅλοι κοπτόμεθα ἐναντίον αὐτῆς τῆς καταστάσεως... Δὲν καθώμαστε τώρα λιγάκι, γιατὶ εἶμαι κατάκοπος;

— Ὄχι, γιατὶ ἄρχισες νὰ κάνῃς καλαμπούρια καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κόψω...

Καὶ ἔκοψα γρήγορα σὰν αὐτοκίνητον.

Ὁ Ἀτθὸς

Τὸ καρὲ — τῆς Ἑβδομάδος

Ἐγνώρισα λογίαν δεσποινίδα ποὺ ἀγάπησε πολὺ λίγο, γιατὶ πολλὲς φορὲς εἶχε πῇ κι' εἶχε γραφῇ πῶς, ἂν ἀγαποῦσε, θ' ἀγαποῦσε μὲ ὅλην της τὴν ψυχή.

*

Τὰ λοϊκὰ φαγητὰ στὰ οἰκονομικὰ συσσίτια γίνονται δι' ἐκείνους ποὺ τὰ τρώγουν καὶ κείνους ποὺ τὰ μαγειρεύουν. Καὶ συνήθως δὲν προκαλοῦν τόσην εὐχαριστησιν στοὺς πρώτους, ὅσην στοὺς δεύτερους.

Femina

Ο 2ος ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ἡ τριμελὴς κριτικὴ ἐπιτροπή, ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ὁποίας ὑπέβαλε τὰ ποιήματα τῶν μεταχόντων εἰς τὸν 2 ν φιλολογικὸν διαγωνισμὸν τῆς «Σφαίρας» ἐπὶ τοῦ τεθέντος θέματος τοῦ Ἀγροτικοῦ Εἰδυλλίου, μοῦ ἀπέστειλε πρὸ χθὲς τὴν ἔκθεσίν της. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶνε πολὺ ἱκανοποιητικὴ διὰ τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν. Παρακαλῶ ὅμως καὶ αὐτοὺς καὶ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Σφαίρας» νὰ τὴν διαβάσουν μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ νὰ χωνέψουν καλὰ τὰς περιεχομένας εἰς αὐτὴν παρατηρήσεις, ὑποδείξεις καὶ συμβουλὰς, ποῦ ἀποτελοῦν τὸ ἀπόσταγμα φιλολογικῆς ἀξίας καὶ μορφώσεις τριῶν ἐκ τῶν καλλιτέρων μας καὶ πλέον σεβασιῶν λογογράφων, τῶν ὁποίων ἡ γνώμη καὶ τὸ ἔργον βαρύνει πολὺ ἐπὶ τῆς καθόλου λογοτεχνίας μας. Μόνον ἂν ἐνοτερισθοῦν καὶ ἐργασθοῦν καὶ κοπιάσουν διὰ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τοὺς φιλολογικοὺς αὐτοὺς ἀφορισμοὺς οἱ ἀναγνῶσταί μου, θὰ ἠμπορέσουν νὰ γράψουν μιὰ μέρα καλά. Ἰδοὺ ἡ ἔκθεσις:

Κύριε Ἀρχισυντάκτα,

Ὅταν εἰς τὴν ἔκθεσίν μας ἐπὶ τοῦ πρώτου φιλολογικοῦ διαγωνισμοῦ τῆς «Σφαίρας» ἐγράφαμεν ὅτι ἠπειλείκειαβλάπτει πάντοτε ἀντὶ νὰ ὠφελῇ, δὲν ἐπειμείναμεν ὅτι ὁ δεύτερος διαγωνισμὸς τοῦ περιοδικοῦ σας θὰ ἐχρησίμευε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Καὶ ὅμως αὐτὸ συνέβη. Διαγωνιζόμενοι πολλοί, πάρα πολλοί, ποιήματα ὅμως ποῦ ν' ἀξίζουν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου ἐλάχιστα. ἐκτάκτως ἐλάχιστα. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπιεικείας ἡ ὁποία ἐπεδείχθη κατὰ τὸν πρῶτον διαγωνισμόν, οἱ μετασχόντες εἰς τὸν δεύτερον δὲν ἠθέλησαν καθόλου νὰ κοπιάσουν διὰ νὰ μᾶς παρουσιάσουν κἄτι ἀποφερτόν. Συγκρίνοντες τὰ βραβευθέντα ἔργα τοῦ α'. διαγωνισμοῦ εὑρίσκομεν αὐτὰ πολὺ ὀνώτερα τῶν σημερινῶν, μολονότι ἀνήκουν κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς ἰδίους ἀναγνώστας σας. Ἀπόδειξις ὅ,τι δὲν ἐπεμελήθησαν. Καὶ πρῶτον ἡ ἐξωτερικὴ μορφὴ τῶν ποιημάτων γενικῶς κακή. Στίχος, μέτρον, γλῶσσα, ὁμοιοκαταληξίαι, ἐδῶ τοῦτο, ἐκεῖ ἐκεῖνο, ἀτυχεῖς. Φυσικά, ποσκειμένου περὶ πρωτολείων νέων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔλαβαν ἀκόμη τὸν καιρὸν ν' ἀσχοληθοῦν πολὺ μὲ τὴν ποίησιν καὶ τὴν φιλολογίαν, δὲν θὰ εἶχε κανεὶς τὴν ἀξίωσιν νὰ συναντήσῃ ἀριστουργήματα, ὁπωσδήποτε μὲ λίγον κόπον δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον καὶ ὁ στίχος νὰ εἶνε καλοδεμένος καὶ ἡ γλῶσσα στρωμένη καὶ τὸ σύνολον ἀνεκτόν. Ὁ κ. Βίλ Ἀστρογλου π.χ. ποῦ ἔχει μίαν πραγματικὴν λυρικὴν διάθεσιν, δυσκολεύεται πολὺ εἰς τὴν πλοκὴν τοῦ στίχου, ὁ ὁποῖος δι' αὐτὸν τὸν λόγον παρουσιάζεται πολὺ βεβιασμένος, Ὁ σκοπὸς ἑνὸς ποιήματος δὲν εἶνε νὰ ἐκφράσῃ μίαν καλὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐκφράσῃ καὶ καλά. Καὶ ὅταν εἰς ἕνα ποίημα ὑπάρχῃ ὁ στίχος «δεῖλι!.. τὸ λὲν ἀχρόταγα ἡ πέρδικες στὰ βράχια!», καταστρέφει ὁλόκληρον τὸ ποίημα. Ὁ κ. Δ. Παράσχης ἐξ ἄλλου ἀναγκάζεται νὰ παρενθέτῃ διαρκῶς διάφορα «ὦ» καὶ «ἄχ» καὶ «ἄχ γαί», διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν στίχον, ἐνῶ ἠμποροῦσε μὲ λίγην σκέψιν νὰ τὸν συμπληρώσῃ φυσιολογικῶς. Δύο παραδείγματα αὐτὰ μεταξὺ τῶν πολλῶν. Ἄλλων ποιημάτων ὁ στίχος εἶνε ὅλως διόλου ἀκανόνιστος καὶ πλεονάζει ἢ χωλαίνει διαρκῶς.

Ἄλλοι ἀποτυγχάνουν εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ εἰς τὰς εἰκόνας. Ἰδοὺ π.χ. ὅτι 'τὸ ποίημα τοῦ κ. Γ. Βασιλάκου, ποὺ καλὸ κατὰ τὰ ἄλλα, περιέχει τὸν στίχον «τ' ἀγέρι πνέει γαληνὸ στ' ἀνάλαφρά τους μέτια». Δὲν εἶνε κοῦμα νὰ καταστρέφεται ἕνα ὁλόκληρο ποίημα ἀπὸ ἕνα στίχον, ὁ ὁποῖος εὔκολα θὰ μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ; Εἰς τὸ ποίημα τοῦ κ. Ν. Καρελλᾶ ὁ πόθος «χτίζει ρημάδι» διὰ νὰ ὁμοιοκατακτήσῃ μὲ τὸ «λιβάδι» καὶ ὑπάρχουν αἱ λέξεις «ταμπλῶ, καμίνι, μουγγοί» πολὺ συνηθισμένες μέν, ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ ἔχουν τὴν θέσιν των. Τὰ αὐτὰ θὰ εἶχε νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς καὶ διὰ τὰ ποιήματα τοῦ κ. κ. Ἠλ. Θεριανοῦ (τὸ ἀναμφισβητήτως καλλίτερον ὅλων) καὶ τῶν κ. κ. Ν. Ἀκράτα, Σ. Μαρανῆ, Νίκη. Ν. Ἠλιοπούλου, Ἀ. Λοΐζου καὶ Ἀ. Ἰωάννου τὰ ὁποῖα μετὰ τῶν ἀνωτέρω σημειωθέντων εἶνε τὰ καλλίτερα ἐκ τῶν σταλέντων.

Ἄλλοι (Γ. Δουκάκης, Κ, Ἰωαννίδης, Χρυσαλλίς, Ροδάγκαθο, Faust κ.λπ.) θυσιάζουν ἐντελῶς τὴν οὐσίαν εἰς τὴν μορφήν, κ' ἔτσι εἶνε μὲν ὁ στίχος καὶ ἡ γλῶσσα καλή, χωρὶς ὅμως νὰ λέγῃ τίποτε. Μερικοὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπιμεληθοῦν ὁπωσδήποτε καὶ τὴν μορφὴν καὶ τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνουν ἐν τῷ συνόλῳ. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον εὑρίσκομεν εἰς τὰ ποιήματά των μεριακὰ κομμάτια πολὺ καλά, χωρὶς τὸ συνόλον νὰ εἶνε ἀντάξιόν των. Τὸ τελευταῖον δίστιχον τοῦ ποιήματος π χ. τοῦ κ. Π. Μπισκίνη εἶνε πολὺ καλό:

Καὶ τὶ θὰ πῇ τῆς μίννας της πάρωα σὰν [γυρίσῃ
ποῦ τὰ φιλιὰ γλυκόδετο θὰ τῆς κρατᾶν [τὸ στόμα.

Οἱ ἄλλοι ὅμως στίχοι ὑστεροῦν πολύ.

Ἄλλοι παρεννόησαν τὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ, τὸ ἐκμεταλλεύονται ὑποκειμενικῶς, ἀποπειρῶνται νὰ κάμουν φιλοσοφίαν, συμβολισμὸν κ.λ.π. (Χ. Κονδύλης, Κ. Ἰωαννίδης, Ν. Μπαταγιάννης κ.λ.π.). Ἐν τούτοις ἕνα ἀγροτικὸν εἰδύλλιον, καὶ μάλιστα ὅπως τὸ ἠθέλησεν ἡ «Σφαίρα», δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ μία εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ ὁ ποιητὴς ἐντελῶς ἀπροσώπως καὶ ἀντικειμενικῶς, ὅπως ὁ ζωγράφος ἕνα τοπεῖον. Βεβαίως θὰ ἁπλώσῃ μέσα εἰς τὸ ποίημα τὴν ψυχήν καὶ τὴν τέχνην του, χωρὶς ὅμως νὰ ἐμφανίζῃ καθόλου τὸν ἑαυτόν του.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ ἦτο πολὺ βαρὺ διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Σφαίρας» καὶ διὰ τοῦτο κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν κατώρθωσε νὰ μᾶς δώσῃ κάτι καλὸν καὶ ἄξιον βραβεύσεως. Δὲν θεωροῦμεν δὲ ἄσκοπον, ἀγαπητὲ κύριε, νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐχὴν ὅπως τὸ θέμα τοῦ τρίτου προκηρυχθησομένου διαγωνισμοῦ εἶνε ἐλαφρότερον, διὰ νὰ δύνανται οἱ ἀναγνῶσταί σας ν' ἀνταποκριθοῦν καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξόχου ὑπολήψεώς μας.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Εἶμαι ἐξ ὁλοκλήρου σύμφωνος πρὸς τὰς εἰλικρινεῖς καὶ ἀμερολήπτους γνώμας τῆς ἐπιτροπῆς. Οὐδὲ πιστεύω ὅτι οἱ μετασχόντες τὴν διαγωνισμὸν θὰ ἤθελαν νὰ βραβευθοῦν ἔργα, τὰ ὁποῖα, χωρὶς νὰ εἶνε ὁλοσδόλου ἀνάξια προσοχῆς, δὲν εἶνε ὅμως ἄξια βραβεύσεως. Κατὰ συνέπειαν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον θὰ προκηρυχθῇ διαγωνισμὸς *διηγήματος*, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ μετασχόντες τοῦ δευτέρου διαγωνισμοῦ θὰ δύνανται νὰ ὑποβάλλουν τὰ ἔργα των, ἄνευ ἰδιαιτέρου δικαιώματος συμμετοχῆς. Τὰ βραβεῖα τοῦ τρίτου αὐτοῦ διαγωνισμοῦ θὰ εἶνε κατὰ πολὺ διπλάσια, ἐφόσον τὰ τοῦ δευτέρου δὲν ἐχρησιμοποιήθησαν.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

Ὁ Πατέρας. — Ὅτι σοῦ λέω μπαίνει ἀπὸ τόνα αὐτί σου καὶ βγαίνει ἀπ' τ' ἄλλο.

Ὁ γυιός. — (Μετὰ μικρὰν σκέψιν) Γι' αὐτὸ δὲν ἔχομε δυὸ αὐτιά, πατέρα;

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ἤγουν ὁμιλίαι ἐπὶ τάξει)

Ὀσιωτάτῳ
κεφῷ κεφῷ
«Σφαιρὸς» ἰδιοκτητῷ
ἐρρωσθε καὶ εὐθαιμονεῖ
ἐνθυμοῦ καὶ μὴ λησμόνει.

Οἶκοι

Ἠγαποιτὲ συναδελφάκιε,
φίλε καὶ ἐμβατζανάκιε
ἐνθάδε κείμενος
Βαθυακονησιόθεν,
ἀνδιλήπτωρ δὲ γενόμενος
—ἐπιλησμονῶ ἐξ ποθεν—
τρόπαιον ἐπιθέσασθαι
περὶ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαί,
βολόμενος δὲ
συμμεθεξεῖν καὶ ἐμὲ.
τὸ ὁποῖον
περικαλεῖσθε πυρίνως καὶ ἐξ βάθους ἐγκαρδίων λαβεῖν ὑπ' ὀψίαν ἐπιεικῆν
τὸ ἐσωεγκλείστως συναποπεμπόμενον ὑμῖν ἐρωτικοπρεπὴς καὶ περισπούδασθον ἐπιστόλιον τοῦθ' ὅπερ, κρατῶσα ἀνὰ χερσὶν ἐμβιτσόλιον, παρεισέφρυσε νυκτερινῶς ἐν τῇ ἐμετέρᾳ οἰκίᾳ ἡ ἐρωτομανὴ περὶ ἐμὲ δὶς δὲ Σπανάκια
καὶ μοὶ ἐπέδωκεν ἐν κλαυθμοῖς καὶ ὀδαρμοῖς, ἐπαπειλῶσα, εἰ μὴ τῷ ἐρώτῳ της ἀνδαποκριθεῖς αὐτοχθονῆσαι ἐμαπτὸν καὶ ἐμαπτήν.
Οὐχ ἧττον ἐγὼ ἀποδυσπετῶ προωρίμως θανεῖν καὶ τὸ μέλαν χῶμα τὸ κορμάκιόν μου φαγεῖν. Διὸ δέον ἐξωκονομῆσαι τὰ πρήγματα ἀλλέως πρὸς παρηγορίαν καὶ σοσμὸν τῆς ἀτυχὲς ψυχέος καὶ βραβεῦσαι τὴν ἐπιστολήν της χατηριστικῶς, ἵνα αὕτη μὲν ἀνταμειβῇ ἠθικοπλαστικῶς,
τὸ ὁποῖον
κἀγὼ ὑλιστικῶς, ἤγουν διὰ τὸ ψιλικὸν ὀξύον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Σ Σ. Τὴν ἐπιστολὴν ποῦ μᾶς ἔστειλεν ὁ πολύτιμος συνεργάτης κ. Ἀγκαθάγγελος, θὰ τὴν δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ἔξυπνα καὶ κουτὰ

— Πῶς; Τὸν ἄρησες καὶ σὲ φίλησε, καὶ δὲν ἔβαλες καμμιὰ φωνή;

— Ὄχι γιατὶ μὲ ἠπείλησε. Μοῦπε δηλαδὴ νὰ μὴ βγάλω μιλιὰ γιατὶ δὲ θὰ μ' ξαναφιλοῦσε!

— Μοῦλεγες πῶς εἶχα κἄτι τι ἀπάνω μοῦ ποὺ σοῦ ἄρεσε πολύ.

— Νσί, μὰ τὸ ξώδιασες ὅλο πιά.

— Σὲ ἀγαπῶ, Λίζα, σ' ἀγαπῶ τόσο ὥστε θἄδινα καὶ τὴν ζωήν μου γιὰ σένα.

— Εὐχαριστῶ, δὲ μοῦ χρειάζεται τέτοια ἀγάπη 'Ἐγὼ θέλω ἕναν νὰ μ' ἀγαπᾶ τόσο ὥστε νὰ δίνῃ ἁπλῶς τὸ πορτοφόλι του γιὰ μένα.

Ἡ Σαντέζα — Κύριε, προσέξτε, ἕνα κάρρο ἔρχεται πίσω σας.

Ὁ νέος: Ἀ, παρντόν, δὲν σᾶς εἶχα ἀντιληφθῆ.

Ὁ πατέρας εἶχε παντρέψῃ τὴν κόρην του, μ' ἕναν τυφλόν, διότι ἦτο τόσον ἄσχημη, ὥστε μόνον τυφλὸς ἔπρεπε νὰ εἶνε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ. Μετὰ τὸν γάμον ὅμως πῆγε στὴν πόλι τους ἕνας ἰατρὸς ποῦ ἔκανε καὶ τοὺς τυφλοὺς ἀκόμα ν' ἀναβλέπουν.

Ἡ κόρη εἶπε στὸν πατέρα της:

Πρέπει νὰ πᾶμε τὸν ἄνδρα μου στὸ γιατρὸ γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

— Κάτσε στ' αὐγά σου... ἂν ὁ γιατρὸς ἀποδώσῃ τὸ φῶς στὸν ἄνδρα σου, αὐτὸς θὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὴν κόρη μου, ἐσένα δηλαδή... γι' αὐτὸ καλλίτερα νὰ μένουν τὰ πράγματα ὅπως εἶνε.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Εἰς τὰ ἐπιγράμματα ποῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον ἔγινεν ἕνα λάθος· παρελήφθησαν τὰ ὀνόματα τῶν κ.κ. Νείλου Λέρνη, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε τὸ πρῶτον καὶ Κ. Α. Κυριακοπούλου, εἰς ὃν ἀνῆκον τὰ 2ον καὶ 3 ον. Ἐλήφθησαν μέτρα, ὥστε νὰ εἶνε ἀδύνατος πᾶσα εἰς τὸ μέλλον παρομοία ἢ ἄλλης φύσεως ἀταξία, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μέτρων αὐτῶν, καταφανὲς εὐθὺς ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, ἐλπίζω νὰ μὴ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν. Τὸν κ. Π. Λεκίδην εὐχαριστῶ πολὺ ὅταν τὸ τελειώσῃ ὅλο, μου τὸ στέλλει, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὅμως νὰ τὰ δημοσιεύω μὲ τὸ πραγματικὸν ὄνομα του εἶνε τόσο καλά. Ἂν προσέξῃ τὴν ὑπογραφήν του, θὰ ἰδῇ ὅτι δὲν εἶχε πολὺ ἄδικον ἐκεῖνος ποῦ τὴν παρεμόρφωσε. Ὁ κ. Δ. Μπερδέσης δὲν πρέπει νὰ παραπονῆται· ὁ κ. Τουφεξῆς συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν καλλίτερα γραφόντων εἰς τὴν «Σφαῖραν», καὶ αὐτοὶ εἶνε πολὺ λίγοι· ὡς τόσο ἀς μοῦ ξαναστείλῃ δικά του ἔργα Μ. Φυλλίδην. Ἡ προληπτικὴ λογοκρισία ἐφηρμόσθη. Μ. Καρελλᾶν. Τὸ ἔλαβα ὑπ' ὄψει, μολονότι μὲ στενοχωρίαν, διότι καὶ πάλιν σᾶς βεβαιῶ εἰλικρινῶς, ὅτι τὸ ποίημά σας θὰ ἐκέρδιζεν ἀπείρως ἂν ἐδημοσιεύετο, ὅπως εἶχα ἀποφασίσῃ· ἢ μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου μέρους διαφορὰ εἶνε τεραστία.

Ἐνεκρίθησαν τῶν κ. κ. Παπαπαναγιώτου «Τὸ Γυναίκειο χαμόγελο», Κ. Κυριακοπούλου «Στὸν Ἀγκαθάγγελον», Συραγὸ «Εὐφυολογία» καὶ Ι. Σταύρου «Μὴ ζηλεύῃς». Προτοῦ ἐγκρίνω τὸ κομμάτι τοῦ κ. Ἄλκη Φλογέρα, ποὺ εἶνε πολὺ καλόν, π ἔπει νὰ τὸν ρωτήσω ἂν δὲν πρόκειται περὶ μεταφράσεως ἢ ξένου ὑποσδήποτε ἔργου.

Τὰ ποιήματα τῶν κ κ. Π. Στασινοπούλου, Μ. Ζαζούῃ, Λ. Τιρλιλῆ, Β. Ἀντωνοπούλου, Κ. Καραχαλίου, Θ. Καφετοπούλου καὶ Γ. Κοσόνη ἔχουν διαφόρους ἀτελείας. Τοῦ κ. Σ. Ριζοπούλου εἶνε προσωπικόν. Τοῦ κ. Ἠλ.Γ. Κυρ. γνωστὸ ἀπὸ τὴν Μυθολογίαν. Ὁ κ. Λ. Λοΐζος μὲ τὴν διόρθωσιν ἐχάλασε τοῦ 3ου τετραστίχου τὴν ὁμοιοκαταληξίαν Θέλουν καὶ τὰ δύο ἐκ βαθρων ἀνασκευήν. Βιβλία τῶν συγγραφέων ποῦ μοῦ ἀναφέρει, ἐκτὸς τοῦ κ. Γρυπάρη, ποῦ δὲν ἔχει ἐκδόσῃ ποιήματά του, ὑπάρχουν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς «Σφαίρας», ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν. Τῶν κ. κ. Ν. Ἰωαννίνου (πολὺ καλό), Ν. Καρακίτσου (τὸ ἐγκριθὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον τῆς 23ης Μαρτίου), Κ. Δρίνη, Μ. Φυλλίδη καὶ Α. Ἀγάθου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγκριθοῦν διότι εἶνε μεγάλα.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Τὸ φανόραμα — τῆς ἑβδομάδος

Κάθε ἡμέραν γίνονται εἰδ τὰν ὁδοῦν θυγκρούσειθ καὶ κόπτονται οἱ κάτοικοι τῆθ δόλιαθ πρωτευούθῃθ, τράμ, κάρρα κι' αὐτοκίνητα ἔγιναν Μπολθεβῖκοι καὶ τοὺθ ἀνθρώπουθ κυνηγοῦν θἄν πειναθμένοι λύκοι.

Θὲ κάθε κουρδα ἐνδῶ θωφφὲρ κάποιον θὰ πάρῃ ὁ χάροθ, κι' ἔτσιθι ὁ θωφφὲρ δὲν εἶνε πιὰ θωφφὲρ, ἀλλὰ κουρδάροθ.

Κ' ἡ ἄμακθεθ δὲν ὑθτεροῦν εἰδ τὰν καταθπαράκσθειθ, δὲν φθάνει δὲ ποὺ κόβεθαι, μ' ἀκούς καὶ τὰ ἐκθ ἀμάκθοθς

Ἐπίθῃθ δυθυζήματα γίνονται καρροδρομικά, γιατὶ ὑπάρχουν, ὧθ γνωθτόν. καὶ κάτι κάρρα θηλυκά,

ποὺ παραθύρουνε πολλούθ, γιατ' εἶνε χαχεθ ὅλοι τουθ, κι' ἀντὶ νὰ κόβουνε αὐτοὺθ κόβουν τὸ πορτοφόλι τουθ.

Κ' εἶδανε τὰ μάτια μαθ κι' ἄλλα περιθθότερα κι' ὅλο κόβουν κι' ὅλο τρέχουν, τρέχουν γρηγορώτερα.

Ὁ Κλεάνθης

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(*Ἐρωτοτροπία*)

— Ἔλατε λοιπόν, παιδιά μου. Ἡ ἐξετάσεις πλησιάζουν, πρέπει νὰ ἐπιμεληθῆτε περισσότερο. Θέλω νὰ πάρετε τὸ δίπλωμά σας μὲ ἄριστα, γιὰ νὰ προκόψετε στὸ βίο σας. Μία γυναῖκα ποὺ δὲν ξέρει στὴν ἐντέλεια τὴν ἐπιστήμη τοῦ ἔρωτος, δὲν εἶνε γυναῖκα. Τὸ καταλαβαίνετε αὐτό;

— Πῶς... πῶς..

— Λοιπόν, καιρὸς εἶνε νὰ μάθουμε τώρα πῶς ἀγαπᾶ μία γυναῖκα. Τὸ ξέρετε; Ἀγαπήσατε καμμιὰ φορά;

— Ἐμεῖς; Ποτέ! (γέλοια, ψιθυρίσματα σ' αὐτί)

— Ἀκοῦτε: Ἡ γυναῖκα συχνότερα ἐρωτοτροπεῖ παρὰ ἀγαπᾶ. Κι' αὐτὸ χωρὶς νὰ τὸ συναισθάνεται οὔτε κι' ἡ ἴδια. Πιστεύει συχνὰ πῶς ἀγαπᾶ, χωρὶς αὐτὸ νὰ συμβαίνῃ. Ἡ ἀπασχόλησίς της σὲ μιὰν ἐρωτικὴ ἀντάτοκρισιν, ἡ συγκίνησις ποὺ δίνει σὸ πνεῦμά της ἡ ἐρωτοτροπία, ἡ φυσικὴ της κλίσις στὴν εὐχαρίστησι ποῦ τῆς δίδει ἡ ἰδέα ὅτι ἀγαπιέται καὶ ὁ πόνος τῆς ἀρνήσεως, τὴν πείθουν ὅτι ἔχει τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος, ἐνῶ ἀπλῶς ἐρωτοτροπεῖ ἢ μόνον καὶ μόνον προγυμνάζεται, χωρὶς νὰ κάνῃ τί ιοτ' ἄλλο παρὰ μια ἐπίδειξι φιλαρεσκείας.

— Ὅστε δὲν ἀγαπᾶ στὰ σοβαρὰ ἡ γυναῖκα;

*— Ὄχι, δὲν εἶπα αὐτό· εἶπα ὅτι συχνὰ ἐρωτοτροπεῖ. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι καὶ δὲν ἀγαπᾶ πολλὲ. φορές. Καὶ πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ἅμα ἀγαπήσῃ πραγματι μιὰ γυναῖκα, ἀγαπᾶ μὲ ὅλη τὴν τὴν ψυχή, μὲ ὅλας της τὰς αἰσθήσεις, μὲ ὅλη τὴν ὕπαρξί της. Ὡς τόσο ἀγαπᾶ κατὰ τρόπον ἐντελῶς διαφορετικον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Γιὰ ἕναν ἄνδρα π χ. ἡ εὐχαρίστησις τοῦ ἔρωτος εὑρίσκεται εἰς τὸ ὅτι αὐτὸς ἀγαπᾶ καὶ τὸ δικό του ἀκριβῶς αἴσθημα εἶνε ἐκεῖνο ποῦ τοῦ δίνει εὐχαρίστησι μεγαλείτερη, παρὰ τὸ αἴσθημα ποῦ ἔχει γι' αὐτὸν ἡ ἐρωμένη του. Ἐνῶ ἡ γυναῖκα, ὅταν ἀγαπᾶ, θέλει ν' ἀνταγαπᾶται μὲ ἴσην θέρμην. Γιατὶ ὑπάρχει στὴ μέση ἡ ζήλεια, ὁ σαρκικὸς ἐγωϊσμός της. Ὁ ἄνδρας ἔχει λιγώτερο ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας. Καθεται, ἂς ποῦμε, πολὺ ὥρα ἡ ἐρωμένη του καὶ τοῦ λεῖ καὶ τοῦ ξαναλέει πῶς ποτὲ δὲν ἀγαπήσε ἄλλον ἄνδρα. Τοῦ δι

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ερωτικαὶ ἐωϊστολαὶ

ΑΠ' ΤΟ "ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΗΔΟΝΗΣ,,

2 *Τῆς κ. Μύριαμ Χάρη*

(Ἡ ἀρχὴ στὸ προηγούμενον)

Τὴ νύχτα, ἀφοῦ ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἀποτραβήχθηκε, γύρισα πίσω στὴ Νεκρόπολι. Ἀρκετὴ ὥρα περιδιάβαζα στοὺς ἐρημικοὺς της δρόμους, προσὲχοντας τὰ χαλασμένα ρημάδια καὶ τὴν ἀθόρυβη μοναξιά της· ὅλ'αὐτὰ νόμισα πῶς μοῦ μιλοῦσαν, μοῦ ψιθύριζαν σιγά, ἁπαλά, γλυκά, κι' ἀμέσως ὁ νοῦς μου πέταξε κοντά σου μὲ μιὰ ἡδονικὴ θλῖψι! Ἀνέβηκα στὸ παλάτι τῶν παληῶν της βασιληάδων κ' ὕστερα πάνω στὴν ἀπέραντη ταράτσα του, τὴν τριγυρισμένη μὲ παχειά, ἀσαλευτα μουράγια, τόσο ποῦ ἤμοιαζε μὲ φρούριο. Βρῆκα μιὰ στέρνα ποῦ τὴν εἶχανε σκαλισῃ ὁ ἕνα τεράστιο μάρμαρο. Τὸ βρόχινο νερὸ τὴν εἶχε ξεχειλίσῃ καὶ στὴν ἐπιφάνεια ἀργοταξείδευαν κάτασπρα, ὥμορφα λουλούδια. Μοῦ εἶχαν πῆ πῶς τὸν παληὸ κοιρὸ ἡ γυνοῦκες τῶν βασιληάδων ἔπαιρναν ἐκεῖ μέσα τὸ λουτρό τους. Ἐρχότανε ἀπ' ἕνα μυστικὸ διάδρομο, κι' ἄμα βουτοῦσαν στὸ νερό, ὁ βασιληᾶς τῆς θαύμαζε καθισμένος σ' ἕναν πολὺ ψηλὸ πύργο. Κείνη τὴ στιγμὴ σκέφθηκα τῆς γυναίκες τῶν βασιληάδων ποῦ, μ' αὐτὸν τὸ τρόπο δείχνοντας τῆς ὁμορφιές τους, εὐχαριστοῦσαν τὸν ἀφέντη τους, χωρὶς νἄχουνε οὔτε τὴ φοβισμένη ντροπή σου, μὰ οὔτε καὶ τὴ φιλντισένια ἀπράτσα τοῦ παρθενικοῦ κορμιοῦ σου!!...

Κι' ὅταν μιὰ ἀχτῖδα τοῦ φεγγαριοῦ, πού'χε γλυστρήσει μέσ' ἀπὸ τῆς κούλιες, ἔπεσε πάνω στὴ στέρνα, εἶδα τότε — ὦ, ἐπίγειο φεγγαράκι! — μέσα στὸ κρυσταλλένιο της νερὸ ν' ἀνατριχιάζῃ τὸ ρόδινο κι' ἄσπρο κορμάκι σου, ὅπως τὸ εἶχα πρωτοειδῆ. ξαπλωμένο κατ' λιγομένο πάνω στὸ κάτασπρο σᾶν χιόνι κρεββάτι, νὰ φωτίζεται ἀπ' τὴν ἴδια ἀχτῖδα τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ γλυστροῦσε μέσ' ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου σου. Ἀμέσως γονατισα κι' ἄπλωσα τὰ χέρια γιὰ νὰ σὲ πιάσω... Ὅμως τὸ παιχνιδιάρικο φεγγάρι τράβηξε πίσω πολὺ γρήγορα τὴν ἀχτῖδα του καὶ δὲν ἔμειναν σ' ἡ στέρνα παρὰ μόνον τὰ λουλούδια ποῦ ἀξέγνοιαστ' ἀκολουθοῦσαν τ' ἀνάλαφρο ἀεράκι ποῦ φύσαγε τὴ μυστικοπαθῆ ἐκείνην ὥρα.... Ἔσκυψα καὶ φίλησα τὴν ἄκρη τῆς ὠχρολευκης πέτρας... Πόσο γλυκειὰ ἤτανε καὶ μυρωμένη σᾶν τ' ὁλόγλυκο κι' ἀγαπημένο μου κορμάκι σου! Ἔκλσιγα... Ἔκλαιγα... Γύρισα πίσω μου γιατὶ μοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσα καὶ κάποιον ἄλλον κοντά μου νὰ κλαίῃ, μὰ δὲν εἶδα παρὰ μὰ δυστυχισμένη μαῖμουδίτσα ποῦ εἶχε χάσῃ κι' αὐτὴ τὸ ταῖρι της... Ἔκανα νὰ τῆς δώσω τὸ χέρι, ὅπως θὰ τῶδινα σ' ἕναν ἄνθρωπο ποῦ θὰ πονοῦσε τὸν πόνο μου κείνῃ τὴν ὥρα! Δὲν τὸ δέχθηκε...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγα γιὰ τὴν Τριπόλη. Ἐκεῖ τὸ Γεννάρη ψαρεύουν μαργαριτάρια καὶ μάλιστα, αὐτὴ τὴν ἐποχή, ἕνα πολὺ σπάνιο ἱερὸ κοχύλι, γιατὶ πιστεύουν πῶς μέσα σ'αὐτὰ εἶνε κρυμμένη ἡ ἀγνὴ καὶ ἄσπιλη θεά τους Σίτα, ποῦ κρύφτηκ' ἐκεῖ μέσα γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἐνοχλητικὸ ἔρωτα κάποιου διαβόλου. Λένε μάλιστα πῶς ἡ ἱερὴ φυλακισμένη, μόλις γλύτωσε ἀπ' τὰ νύχια του, ἄρηκε μέσα σ' αὐτὸ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴ θεϊκὴ ψυχή της. Σκέφθηκα πῶς ἕνα τέτοιο κοχύλι θὰ σ' εὐχαριστοῦσε καὶ πάσχισα νἄβρω ἕνα γιὰ νὰ σοῦ τὸ στείλω. Βρῆκα .. Εἶνε τόσο μικρό, ρόδινο, μοιάζει σᾶν μιὰ μικροσκοπικὴ πίνα, μὲ τὰ χειλάκια ὀρθά, γεμάτα δίπλες· σὰν τὸ βάνω στ' αὐτί, μοῦ φαίνεται πῶς ἀκούω τὸ ἀνατρίχιασμα τοῦ ἡδονικοῦ καὶ λιγομένου κορμιοῦ σου... Μὰ δὲ σ' τὸ στέλνω... Τὸ φυλάγω γιὰ μένα... γιὰ νὰ σὲ θυμοῦμαι...

Περπατῶντας στὴν ἀμμουδιά, εἶδα κι' ἄλλα πέντε μικρὰ κοχυλάκια ποὔχανε τὴ στιλπνάδα τῆς πορσελάνης. Μοῦ θύμησαν τὰ μικρὰ καὶ κομψὰ ποδαράκια σου μὲ τὰ ὥμορφα νυχάκια τους... Πόσο τὰ λατρεύω τὰ ποδαράκια σου Ἐλένη μου! Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποῦ τὰ ἀντίκρυσα, τ' ἀγάπησα... Πόσο τότε, κακιά μου μικροῦλα, ἤσουν ἄγρια... Δὲν τολμοῦσα οὔτε νὰ σὲ κυττάξω, οὔτε νὰ σὲ πλησιάσω.... Κύλαγα τὴ πολυθρόνα μου πίσω ἀπ' τ' ἀναγνωστήριο καί, χωρὶς νὰ φαίνωμαι, θαύμαζα τὰ πόδια σου, ποῦ τἄχες ἁπλωμένα μὲ νωχέλεια. Τὸ πρόσωπό σου δὲν μποροῦσα νὰ τὸ δῶ. Πόσο μοιάζανε σᾶν δυὸ μικρὰ ἀγαναμένα πουλάκια, ποῦ κάθονται ἡσυχα πάνω σ' ἕνα κλαδί. Ἄλλοτε παίζανε· μὰ κάποτε, τόνα πάνω στ' ἄλλο ἀκουμπισμένα, φαινῶταν μέσα στὴς ἀραχνένιες μεταξωτές σου κάλτσες σᾶν ψαράκια ἀργυρόχρωμα πιασμένα μέσ' στὰ δίχτυα... Δὲν εἶχα νὰ κάνω ἄλλο τίποτ' ἐπιασα κουβέντα μαζύ τους. Ἔλεγα: «Ὥμορφα μικρὰ πόδια τῆς σοβαρῆς ταξειδιώτισσας, πόσο θἄθελα νὰ γίνετε δικά μου! Πόσο θἄθελα νὰ φέρνατε τὴν κυρά σας ἐκεῖ ποῦ τὴν ποθεῖ ἡ καρδιά μου· νὰ περπατᾶτε γλήγορα ἄμα σιμά μου θὰ τὴν φέρνετε, κι' ἀργά, πολὺ ἀργὰ σᾶν θὰ γυρνᾶτε πίσω... Νὰ ξεψυχᾶτε εὐτυχισμένα τὴν ὥρα ποῦ θὰ σᾶς σφίγγω μέσ' στὰ χέρια μου καὶ θὰ σᾶς φιλῶ...»

Δὲν στοχάσθηκες ποτὲ λοιπὸν πῶς εἶχα βασκάνῃ τὰ πόδια σου; Μὰ τώρα πιὰ δὲν μπορῶ νἀν' τὸ βασκάνω... Ποῦ νὰ τρέχουν οὐτὴ τὴν ὥρα; Θὰ σὲ ξαναφέρουν ποτὲ πάλι κοντά μου;...

Νὰ τί σκεπτόμουν καθισμένος στὸν ἄμμο, κοντὰ στὰ πέντε ρόδινα κοχυλάκια. Καὶ πόσες ἄλλες ἀναμνήσεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου κείνη τὴν ὥρα γιὰ τὴς δεκαεπτὰ μέρες ποῦ περάσαμε μαζὺ στὸ ταξεῖδι... Ἔλεγα μέσα μου πῶς, μόλις θὰ σηκωνόμουνα, θὰ σοῦγραφα, γιὰ νἄρθῃς νὰ μὲ βρῇς στὴν Ταῖτῆ. Κι' ἂν δὲν ἤθελες, θὰ ἐρχόμουν ἐγὼ νὰ σὲ πάρω ἀπὸ κεῖ, ἔστω κι' ἄθελά σου.

Τῆς ἄλλες μέρες πῆγα στὰ περιβόλια τοῦ νησιοῦ, στὰ Μοναστήρια τοῦ Βοῦδα καὶ στὴς πολιτεῖες μὲ τὰ χτυπητὰ ὀνόματα, ποὔ'κρυμμένες μέσα σ' ἀρωματισμένα καὶ καταπράσινα περιβόλια. Κι' ἂν θαύμασα τὴς Κιγκαλέζες— λουλούδια τοῦ σκότους μπροστὰ σὲ σένα, φωτεινό μου λουλοῦδι—τῆς θαύμασα, γιατὶ βρῆκα σ' αὐτὲς τὴν ἀδιάφορη χαρὶ κι' ὠλιορφιά σου, τὰ παχουλὰ μπράτσα σου, τὰ παρθενικά σου στήθεια, τὰ μαγεμμένα χέρια σου κι'ὅλη κείνη τὴ χαύνη ὠμορφιά σου—ὠμορφιὰ πολιτισμένης ἀγρίας.

Ἔτσι σ' ὀνειρεύθηκα, ἴσως, γιατὶ τὸ Ἑλληνικὸ ἀρχαῖο αἷμα, ποὖ τρέχει μέσ' στὴς φλέβες σου, εἶνε κεῖνο ποῦ σὲ κάνει νὰ δείχνεσαι τόσο σοβαρὴ κι' ἡδονική· μὰ καὶ τὰ ὁλόχρυσα μεταξωτὰ μαλλιά σου, τὰ γαλανὰ καὶ πλάνα μάτια σου μὲ κάνουν νὰ πιστεύω πῶς ἀνήκεις ταὐτόχρονα καὶ σ' ἄλλη φυλή. Χαριτωμένη μου μικροῦλα, πλασμένη, σᾶν τὴς Κιγκαλέζες, γιὰ τὸν γλυκὸ καὶ τρυφερὸν ἔρωτα, τὰ ξέχασες ὅλα; Χθὲς μονάχα ἐφῦασα στὴν Κάντη. Ἀρκετὸν καιρὸ τριγύριζα στὸ Βουδικὸ ναό της καὶ γύρω στὴν ἱερὴ λίμνη της ποῦ κολυμποῦν ἡ ξανθὲς χελῶνες.

Κάθησα στὸν ἴσκιο μιανῆς γέρικης μπανάνας, γιὰ ν' ἀναπεύσω τὴ μυρουδιὰ τῶν μυστικῶν λουλουδιῶν. Θἄθελα νὰ φάγω καὶ κεῖνο τὸ χορτάρι ποῦ τρώγανε τὸν παληὸ καιρὸ οἱ Λωτοφάγοι γιὰ νὰ σὲ ξεχάσω! Μὰ τάχα στ' ἀλήθεια, πολυαγαπημενη μου, μ'ὅλα αὐτὰ νόμισα πῶς θὰ μπορέσω νὰ σὲ ξεχάσω, ἢ μήπως ἢ τεράστιες κολαμιὲς καὶ τὰ καταπράσινα δένδρα εἶνε κεῖνα ποὺ μ' ἀπέλπισαν τόσο πολύ;

Τί ἤμαστ' ἐμεῖς, ἡ ἀγάπη μας κ' ἢ ἐλπίδες μας μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ φύσι; Ἕνα πούπουλο ἀδύναμο, ἕνα φύλλο ποὖ ὁ ἀιεμος τὸ φέρνει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πολὺ – μὰ πολὺ – μικρότεροι κι' ἀπ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἀνασασμὸ ἑνὸς λουλουδιοῦ ποὖ ὅλο καὶ ξανιγεννιεται ...Μήπως ξέρουμε τί θ' ἀπογίνουμε καὶ ποῦ θὰ πᾶμε; Οὔτε ἡ περηφάνεια μας, οὔτε τὰ δάκρυά μας, οὔτε κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἀπελπισία μας μποροῦν ν' ἀποφύγουν τὸ πεπρωμένο!.... Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑποκύψω, Ἐλένη μου, στὴ Μοῖρα καὶ ὑποκύπτω.. Σκέπτομαι ἀκόμα πῶς τὴ στιγμὴ ποὖ ἐγὼ μονάχος κι' ἀπελπισμένος θὰ μπαίνω στὸ Ἐγγλέζικο ταχυδρομικό,—κεῖνο ποὖ θὰ παίρναμε, ἂν ἔμενες σιμά μου—ἐσὺ θὰ φθάνῃς χαρούμενη στὴν ἀγκαλιὰ τοὖ ἀνδρός σου... Μὲ παρεκάλεσες νὰ μὴ σοῦ γράψω καθόλου, γιὰ νὰ μὴν ταράξω τὴν ἠρεμία τῆς συνειδήσεώς σου... Ὑπακούω στὴ θέλησί σου. Δὲν θὰ σοῦ γράψω αὐτοῦ πέρα... Αὐτὸ ὅμως ἐδῶ τὸ νησὶ μᾶς ἀνήκει· εἶνε ὁ παράδεισος τῆς ἀγάπης μας... κ' ἔτσι μπορῶ ν' ἀρήσω τὸ γράμμα μου στὸν Κολόμπο, μὲ τὴν παραγγελία, κάθε φορὰ ποὖ θὰ περνῷ καράβι ἀπ' τὴν Κίνα γιὰ τὴ Γαλλία, νὰ ρωτοῦν μήπως βρίσκεσσι καὶ οὐ μέσα γιὰ νὰ σ' τὸ δώσουν· ἐσὺ ἡ ἴδια δὲ μοῦχες πῇ πῶς θἄμενες ἕνα μονάχα χρόνο στὴ Σαϊγκόνη κ' ὕσερα θὰ γύριζες στὴ Γαλλία μονάχη σου;

Πιστεύω νὰ τὸ λάβῃς... Κι' ἂν ὡς τότε δὲν μ' ἔχεις ξεχάσῃ, κι' ἂν ἀκόμα, Ἐλένη μ' ἀγαπᾶς, γράψε μου στὴν Ταῖτῆ, στὴ γνωστή σου διεύθυνσί μου.

Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ γιὸ πάντα

Μὲ χίλια φιλιὰ

Γεράρδος»

Μεταφραστὴς **Σκλαβωμένη Νεότης**

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Στίχοι γραμμένοι στὸ Φρενοκομεῖο)

Μέσ' στὰ στήθια ἡ συμφορὰ
'σὰν τὸ κῦμα πλημμυρᾶ
σέρνω τὸ βαρύ μου βῆμα
σ' ἕνα μνῆμα!

. . . . . .

Σὰν μ' ἀρπάχθηκε ἡ χαρὰ
ποῦ ἐχαιρόμουν μιὰ φορὰ
ἔτσι σὲ μιὰν ὥρα...
μέσ' σ' αὐτὴν τὴν χώρα
ὅλα ἀλλάξαν τώρα!

Κι' ἀπὸ τότε ποῦ θρηνῶ
τὸ ξανθὸ καὶ γαλανὸ
καὶ οὐρόνιο φῶς μου,
μετεβλήθη ἐντός μου
καὶ ὁ ρυθμὸς τοῦ κόσμου.

Γ. Βιζυηνὸς

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ὁ Δυνατὸς

Πάλι μπροστὰ βρεθῆκατε
στῆς ζήσης μου τὸ δρόμο
οἱ δυστυχιὲς κ' οἱ συφορές...
Τὶ θέλετε;
Σᾶς τῶπα· δὲν τὸ ξέρετε;
—Μιλήσαμε πολλὲς φορὲς—
Δεν γνώριστε ἡ σκέψη μου ποτὲς
στὸ θῶρι σας τὸν τρόμο.

Μέσ'τῆς τρανῆς τῆς σκέψης μου
τὸ ξάνοιγμα, στὰ μάτια
μεομήγκια μοῦ φαιτόσαστε
μέσ' τῆς ζωῆς τὰ πλάτια.

Δὲ σᾶς φοβᾶμαι! Εἶμ'ὁ δυνατὸς
στὰ ὕψη ἐγὼ κυττάω,
χτυπᾶτέ το τὸ σῶμά μου
μέσα μου ἐγὼ γελάω...

Χ. Κονδύλης

DOLORE

Κι' εἶπα:
«Νὰ ξεχάσω στὸ χωρισμό...»
Καὶ θάρρεψα ποῦ θὰ μποροῦσα νὰ σβύσω
τὴν ἀγάπη σου ἔτσι, νὰ σὲ ξεχάσω...κ'ἔφυγα...
Μὰ ἄδικα!...
Τώρα, βαρειὰ χυμάει ἀπάνω μου ὁ πόνος,
ὅπου σταθῶ, καὶ μὲ πνίγει...
Καὶ σὲ ζητάω...
Στὰ λουλούδια καὶ στὴ θάλασσα... στὸν ἀγέρα, καὶ στὸ φεγγάρι...
Ἀχ, γιατὶ σ' ὅλα θαρρῶ πῶς σὲ βρίσκω, πῶς βρίσκω τὴ μυρωδιά σου... καὶ δὲ βρίσκεσαι πουθενά... γιατί;...
Γλυκειά μου,
Ἀ; ἤταν νὰ σὲ 'δῶ...
Νὰ σὲ 'δῶ, κι' ἂς πονέσω πιὸ πολὺ ἀκόμα...
Ἀχ, νὰ σὲ 'δῶ μόνο...

Θήρα, 918 *Ἀντώνης Ἀσιμῆς*

Ἡ ματιά σου

Ἀνοίγω διάπλατα τὰ μάτια μου
κυττάζοντας νὰ βρῶ καμμιὰ ἐλπίδα,
μαῦρο σκοτάδι ἀπλώνεται τριγύρω μου
καὶ πουθενὰ δὲ βλέπω ἥλιου ἀχτίδα.

Μὰ μέσα στὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ
ἓν ἄστρο ὁλόλαμπρο προβάλλει,—
εἶνε ἡ ματιά σου ἡ φλογερὴ
κ' εἶνε τ' ἀφῶτα σου κάλλη!

Νεάπολις Κρήτης *Ἐμμ. Γ. Ζουλῖνος*

ΣΦΑΙΡΑ

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΣΑΣ

Εἰς τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Ἰουνίου, κατὰ τὸ ὁποῖον ὅλων μας ὁ φάρυγξ πυροπολεῖται ἀπὸ τὴν ζέστην, γιὰ τί ἄλλο μπορεῖ νὰ μιλήσῃ κανεὶς παρὰ γιὰ τὰ ποτά; Πινουμε, ρουφοῦμε ἀοιακόλπως ὅ,τι δήποτε ὑγρὸν βρουμε μπροστά μας, ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα ἡ κάμινος, ἡ ὁποια ἄσβεστος παρ' ὅλην τὴν ἔλλειψιν τῆς καυσίμου ὕλης διατηρεῖται εἰς τὰ στηθη μας, δὲν ἐννοεῖ νὰ σβύσῃ, διὸ καὶ τα γκαρσόνια δὲν προφαίνουν νἀκουβαλοῦν καράφες μὲ νερὸ εἰς τὰς γερουσίας τῶν καφενείων.

Διότι πράγματι τὸ νερὸ εἶνε τὸ κυριώτατον ποτὸν δι' ὅλα τὰ ζῶα. ἑπομένως καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀληθινὸν θεῖον δῶρον, ἐφ' ᾧ καὶ νεράκι τοῦ Θεοῦ ἀπεκλήθη. Λέγεται ὅτι ἄλλοτε ὑπῆρχεν ἄφθονον εἰς τὰς Ἀθήνας. Τώρα ὅμως καὶ πρὸ παντὸς τὸ καλοκαῖρι ἀποτελεῖ φαινόμενον σπανιώτατον. Διὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναιοι, καὶ γενικώτερον ὅλοι οἱ Νεοέλληνες πολὺ ὀρθῶς ἀποφεύγουν τὴν ἄσκοπον σπατάλην αὐτοῦ, μὴ πλυνόμενοι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐλπίζεται, μόλις περατωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Κοκκινάρᾳ, νὰ συστηματοποιηθῇ ἡ διανομὴ νεροῦ, διὰ τῆς μεθόδου τοῦ σταγονομέτρου, ὁπότε θὰ καταργηθοῦν αἱ βρύσες, αἱ ὁποῖαι, ἄλλως τε, καὶ σήμερον εἶνε ἐντελῶς ἄχρηστοι, διότι δὲν ἔχουν κανουλες, ἀφοῦ τὰς ἔφαγεν ὅλας ὁ ἥρως τοῦ γνωστοῦ τραγουδιοῦ, ποῦ «κατεβάζει τῆς μισές, μασάει κάνουλες» καὶ ἄλλα πολλὰ ποιεῖ. Ἐκτὸς τοῦ γλυκοῦ, ὑπάρχει καὶ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον περιέχει ἄφθονον ἁλάτι, διὸ καὶ τὸ ἀπεχθάνονται ζηλωτῶς οἱ χρονογράφοι. Τὸ νερὸ αὐτὸ δὲν πίνεται, χρησιμεῦον μόνον διὰ νὰ κάνουμε τρύπες εἰς τὸ νερὸ ἢ καὶ μπουρμουλῆθρες, ὁπότε ἀποκτῶμεν ἀμέσως προσόντα ἀρθρογράφων. Κακῶς πιστεύεται ὅτι τὸ θαλάσσιον νερὸ εἶνε κατάλληλον διὰ μπάνια. Ἡ θεωρία αὐτὴ κατέπεσεν ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ πολλοῦ, ὅπως ὅλαι αἱ παλαιαὶ θεωριαι. Ἀπόδειξις εἶνε ὅτι καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Συγκοινωνίας ἠῦξησε τελευταίως τα εἰσιτήρια τοῦ τροχιοδρόμου τῶν Φαλήρων, γιὰ νὰ κόψῃ ὁ κόσμος τὴν κακὴν συνήθειαν τοῦ μπάνιου.

Ἄλλο ποτὸν ἐκ τῶν κυριωτέρων εἶνε ὁ οἶνος, ὁ ὁποῖος καθὼ πολὺ θερμαντικὸς πρέπει κατὰ τοὺς μῆνας ποὖ δὲν ἔχουν ρὸ νὰ πίνεται μὲ νερο, κατ' ἐπιταγὴν ἑνὸς λαϊκοῦ ρητοῦ. Διὰ νὰ μὴν κοπιάζουν δὲ οἱ πόται, εὐγενῶς ἀνέλαβαν τὸ ἔργον τοῦ νερωματος, αὐτοὶ οὗτοι οἱ οἰνοπῶλαι, τριπλασιάσαντες τὴν τιμὴν του διὰ τὸν κόπον των. Ὁ ταβερνιάρης μάλιστα τῆς γειτονιᾶς μου, ἐπειδή, καὐὸ ψευδός, κανένα μῆνα δὲν μπορεῖ νὰ προφέρῃ μὲ τὸ ρό, νερώνει τὸ κρασὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ οἱ περισσότεροι τῶν οἰνοπωλῶν ἔχουν αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν νὰ ψευδίζουν εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ νὰ ψευτίζουν τὸ κρασί. Τὸ ζωιον ἄλλως τε πράττουν καὶ οἱ Τοῦρκοι, οἱ ὁποῖοι τελευταίως ἐφρίξαν ἀρκετὸ νερὸ εἰς τὸ κρασί των.

Γάλα=ἡ θρεπτικωτάτη πασῶν τῶν ρευστῶν οὐσιῶν, παραγομένη ἀπὸ τὰ μαστοφόρα ζῶα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς γυναικός. Μόλις ὡς θελήσετε νὰ πιῆτε γάλα, ἐμπιστεύσεθε τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς ἕνα «γουαλατᾶν». Οὗτος, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν οὔτε γίδες, ἀφοῦ τὰς ἐφάγαμεν ὅλας τὸν καιρὸν τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὡς ἀρνάκια τοῦ γάλακτος, οὔτε καὶ παραμάννες, διότι ἀνέβηκαν ὅλες εἰς τὴν σκηνήν, μεταβαίνει κατ' εὐδεῖαν, εἰς τὴν Δεξαμενήν, προμηθεύεται νερό, τὸ ἀναμιγνύει μὲ διαφόρους λευκὰς οὐσίας καὶ ἰδοὺ τὸ γάλασας. Τὸ πίνετε, σᾶς πιάνει ἐλαφρὸς κωλικόπονος, ἀλλὰ δὲν σημαίνει—τὸ γάλα εἶνε πάντοτε ὑγιεινόν. Σαμπάνια: τὴν πίνετε ἀφόβως καὶ ἀπνευστί, ὅταν σᾶς κερνοῦν.

Ὑπάρχει καὶ ἕνα ποτὸν ὀνομαζόμενον «νέκταρ ἠδονῆς», τὸ ὁποῖον ρουφοῦν ὅταν εὐρίσκωνται εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἐρωμένης των. Περὶ αὐτοῦ δὲν ἔχομεν συγκεκριμένας πληροφορίας, λέγεται ὅμως ὅτι κατοικοεδρεύει εἰς τὰ χειλη τοῦ γυναικείου στόματος καὶ διάφορα ἄλλα χείλη καὶ ὅτι εἶνε τόσον πυρωτικόν, ὥστε ὁ ἄνδρας ζαλιζόμενος νὰ φθάνῃ μέχρι τρέλλας, καὶ μάλιστα μέχρις αὐτῆς παραφροσύνης τοῦ γάμου.

Τὸ ποτὸν «κρῦο-κρῦο μποῦζι» ἔχει ἐφευρεθῇ ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τῆς εὐθανασίας, διὰ ν'αὐτοκτονῇ ὁ ἄνθρωπος ἐὐερῶς καὶ δροσιστικῶς. Ἀντιθέτως, ἐὰν θέλετε ν' αὐτοκτονήσετε, ἀλλὰ χωρὶς ν'ἀποθάνετε, πίνετε διάλυσιν σουμπλιμέ. βάνετε τὶς φωνές, προτοῦ νἀαισθανθῆτε πόνους, ἔρχεται ὁ γιατρός, σώζεσθε, καὶ ἀμέσως γίνεσθε μέγας ἀνήρ.

Ὅλα τὰ ποτὰ πίνονται συνήθως εἰς ποτήρια. Ὑπάρχει καὶ τὸ ποτήριον τῆς πικρίας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρέπει ν'ἀποφεύγετε κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ πίνετε, διότι μόνον οἱ κουτοὶ τὸ πίνουν μέχρι τρυγός.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΩΣ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΡΟΛΟΥΣ ΤΩΝ

Ἂν γενικῶς τὸ θέατρον ἀποτελεῖ μίαν ὑψηλὴν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ζωηρὸν κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον του, παρέχει ὅμως καὶ πολλὰς ἄλλας ἀπολαύσεις εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἀρκεῖται νὰ βλέπῃ τὴν σκηνὴν ἀπὸ τῶν καθισμάτων τῆς πλατείας, ἀλλ' εἰσδύει εἰς τὰ παρασκήνια, προχωρεῖ μέχρι τοῦ προσκηνίου, τρυπώνει εἰς τὰ καμαρίνια τῶν ἠθοποιῶν, ἀκούει τὶ λέγουν, πῶς γελοῦν καὶ πῶς λυποῦνται, παρευρίσκεται εἰς τὰ γλέντια των καὶ τοὺς καυγάδες των καὶ τοὺς παρακολουθεῖ εἰς τὴν ἰδιωτικήν των ζωήν, εἰς τὴν ἀνεπίσημον δηλαδὴ ἐμφάνισίν των, ἂν ὡς ἐπίσημος ἠμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ἐπὶ τῆς Σκηνῆς δρᾶσις των.

Πράγματι ἡ ζωὴ τῶν θεατρικῶν παρασκηνίων, τὴν ὁποίαν δὲν ὑποπτεύεται κἠν τὸ ἀκροατήριον, εἶνε περιεργοτάτη καὶ ἐκτάκτως ἐνδιαφέρουσα, διότι ἡ ζωὴ τῶν ἔργατῶν τοῦ θεάτρου, ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ περιβάλλοντος εἰς τὸ ὁποῖον κινοῦνται, εἶνε πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν θὰ προσπαθήσω νὰ δίδω τακτικὰ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου μερικὰ κομμάτια ἀληθινά, ζωντανά, ὅπως ἀκριβῶς τὰ παίρνει τὸ μάτι μου εἰς τὰ παρασκήνια.

Καὶ ἀρχίζω ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸ ὁποῖον οἱ ἠθοποιοὶ μαθαίνουν τοὺς ρόλους των. Μήπως ὅλοι μας δὲν θὰ εἴχαμεν τὴν περιέργειαν νὰ τὸ μάθωμεν καὶ ὅλοι μας δὲν διηρωτήθημεν πολλάκις πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κατορθώνουν νὰ συγκρατοῦν εἰς τὸ μυαλό των, τοὺς ρόλους τοὺς ὁποίους εἰς τόσα καὶ τόσα θεατρικὰ ἔργα παίζουν; Ὁ ὑποβολεύς, θά ποῦ πῆτε. Καὶ ὅμως ὄι. Ὅταν ὁ ἠθοποιὸς δὲν ἔχῃ εἰς τὸ μυαλό του ὁλόκληρον τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ παίξῃ, ὅταν δὲν ἔχῃ ἐνστερνισθῇ καὶ δὲν ἔχῃ χωνέψῃ τὸν ρόλον του, ὁ ὑποβολεὺς τοῦ εἶνε ἐντελῶς ἄχρηστος. Θὰ ἤμποροῦσε νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ἡ μνήμη διὰ τὸν ἠθοποιὸν εἶνε ὅ,τι τὰ χρώματα διὰ τὸν ζωγράφον ἢ ἡ μελάνη διὰ τὸν γράφοντα 'Ἀλλ' ἡ μνήμη εἶνε φυσικὸν δῶρον, δὲν εἶνε ἐπίκτητον. Μήπως αὐτὸ σημαίνῃ ὅτι δι' ἐκεῖνον ποὖ δὲν ἔχει μνήμην ἀποκλείεται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ; Ὄχι βέβαια. Πάντοτε εὑρίσκεται ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον κατορθώνουν νὰ ὑποβηθοῦν τὴν μνήμην των, καὶ συχνὰ ὁ τρόπος αὐτὸς εἶνε ὁ πλέον ἀλλόκοτος, ποὖ ἠμποροῦσε νὰ σκεφθῇ κανείς. Φαντασθῆτε π.χ. ὅτι ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς κ. Γκαλιπὸ μαθαίνει τοὺς ρόλους του μέσα εἰς τό... μπάνιο του. Ὡς αὐτό; Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἠθοποιΐκοῦ του σταδίου ἦτο πολυάσχολος καὶ δεδομένου ὅτι τότε τοῦ ἐδιδανάσημάντους ρόλους, ὅπως εἰς ὅλους τοὺς ἀρχαρίους, δὲν τοῦ ἦτο δύσκολον νὰ τοὺς ἀποστηθίζει, καθ' ἣν ὥραν ἔπαιρνε τὸ λουτρό του, διὰ νὰ μὴ χάνῃ καιρόν. Σιγὰ σιγὰ ὅμως αὐτὸ τοῦ ἔγινε συνηθεια καὶ τώρα ὁ κ. Γκαλιπὸ δὲν μπορεῖ παρὰ μόνον μέσα εἰς τὸ μπάνιο νὰ μαθαίνῃ τοὺς ρόλους του.

Εἶνε ἄλλως τε γνωστὸν ὅτι ἡ μνήμη ἐκγυμνάζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ τὰς ἐπαναλήψεις καὶ ἰδοὺ διατί ἡ δὶς Ἰωάννα Μπλός, ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων παρισινῶν θεάτρων, ἐσκέφθη νὰ προσλάβῃ ὡς βοηθὸν εἰς τὴν ἀποστήθισιν τῶν ρόλων της ἕνα... παπαγάλλον. Διαβᾶζει μεγαλοφώνως καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἔμπρος του τὸ μέρος της καὶ κατόπιν ἀφίνει τὸ χειρόγραφον καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ ἀπὸ στήθους συναγωνιζομένη εἰς τοῦτο τὸν παπαγάλλον της, ὁ ὁποῖος συμπληρώνει ὅσα κενὰ ἀφήνει ἐκείνη, προικισμένος, ὅπως εἶνε, σὰν ὅλους τοὺς παπαγάλλους, μὲ ἰσχυροτάτην μνήμην.

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ σκυλλίτσα τῆς διασήμου καλιτέχνιδος τοῦ ἄσματος δίδος Σιμὸν Ζιράρ, βοηθεῖ δλιγώτερον τὴν ἰδιοκτήρι

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(26) ΛΕΑΝΔΡΟΣ (26)

Προσεπάθησε νὰ κλάψῃ, κι' ἐσύρθη μὲ τὰ γόνατα ἕως αὐτόν, γιὰ ν' ἀποπειραθῇ νὰ τοῦ πιάσῃ τὰ χέρια, μὲ ἕνα ὕφος ἱκετευτικόν, ὅμως ταπεινώσεως καὶ συντριβῆς. Τὴν ἀπώθησεν ὅμως μὲ τέτοιαν ὁρμήν, ὥστε ἐσωριάσθη κάτω εἰς τὸ πάτωμα.

Φρενιασμένη πλέον, ὄχι τόσον διὰ τὰς ἐκδηλώσεις αὐτὰς τῆς πρὸς αὐτὴν ἀποστροφῆς καὶ περιφρονήσεώς του, ὅσον διότι ἔβλεπεν ὅτι ἔχανε καὶ πάλιν τὸ παιχνίδι, τὸν ἔβλεπε νὰ διαφεύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια της τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ εἶχε καθὲ δικαιολογίαν νὰ νομίζῃ ὅτι τὸν κατέκτησεν ὁριστικῶς, δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν λύσσαν της, ἔλυσε τὴν γλῶσσάν της καὶ ἐξήμερε τὰς πιὸ ποταπὰς ὕβρεις ἐναγτίον του.

— Εἶσαι ἕνας τιποτένιος, εἶσαι ἄνανδρος... βέβαια, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου μ' ἀγκάλιαζες καὶ μὲ φιλοῦσες κ' ἐπέτυχες ὅ,τι ἤθελες, τώρα κάνεις πῶς δὲ μὲ θέλεις...

— Νομίζεις πῶς μπορεῖς νὰ τὸ λὲς αὐτό, ἐπειδὴ ἐπωφελήθης μιᾶς στιγμῆς... μὰ ὄχι!... καὶ πρὸ ὀλίγου-καὶ τώρα καὶ πάντοτε μοῦ προξενεῖς καὶ θὰ μοῦ προξενεῖς τὴν ἴδια ἀηδία...

— Ὅταν μοῦ ἔλεγαν πῶς ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶσθε τέτοιοι, δὲν μποροῦσα νὰ τὸ πιστεύσω, τώρα τὸ βλέπω... Τέτοιοι εἶσθε ὅλοι παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ σὲ ὅλες... καὶ σὺ ὁ κοινότερος ἀπ' ὅλους...αὐ-ὰ ἔχεις σκοπὸ νὰ κάμῃς καὶ στὴν Τηνέλλα;

Τὸ ἔφερε ἐπίτηδες πάλι στὸ στόμα της τὸ ὄνομα αὐτό, γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ σκληρὰ καὶ ἡ φωνή της, σὰν μαχαιριά, ἐπέρασε τὴν καρδιά του.

— Σώπα, ἐφώναξε. Μὴν προχωρῇς, ἂν δὲν θέλῃς νὰ μὲ φέρῃς σὲ πολὺ δύσκολη θέσι... σῶπα... φεύγα... φεύγα γρήγορα.

— Θὰ φύγω, ναί, μὰ δὲν θὰ σ' ἀφήσω τὰ κάμῃς στὴν Τηνέλλα ὅ,τι καὶ σ' ἐμένα.

— Φύγε... φύγε.

— Προηγουμένως μοῦ ἔδωκες μιὰ ὑπόσχεσι· τὴν ξέχασες κι' ὅλας, μὴν ξεχνᾶς ὅμως καὶ τὴ δύναμί μου.

— Ἔλνοια σου κ' ἡ δύναμί σου εἶνε ἐντελῶς ἀκίνδυνη πιὰ καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ κείνη. Αὔριο θὰ τὰ ξέρῃ ὅλα, θὰ τῆς τὰ πῶ ἐγὼ πρωΐ· πρωΐ.

— Ναί, ἀλλὰ θὸ 'ρθῇ καὶ ἡ σειρά μου.

— Καμὲ ὅ,τι θέλεις... μοῦ εἶνε ἀδιάφορο... φύγε μόνο τώρα. Ἔξω. Περίμενε νὰ βγῇ καὶ τῆς ἔκλεισε τὴν πόρτα κατὰ πρόσωπον.

***

Νευριασμένη, ἀφρίζουσα ἀπὸ λύσσαν δακρύζουσα ἀπὸ τὴν μανίαν της, κατέβηκε γρήγορα γρήγορα τὴ σκάλα τοῦ γραφείου κ' ἐπήδησε σ' ἕνα ἁμάξι. Ἔδωσε στὸν ἁμαξᾶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σπητιοῦ τοῦ Κλώνη, ὅπου εἶχε ἀπόφασιν νὰ πάῃ, νὰ βρῇ τὴν Τηνέλλα, γιὰ νὰ τὴν προδιαθέσῃ ν' ἀκούσῃ μετὰ δυσπιστίας ὅσα θὰ τῆς ἔλεγε τὴν ἑπομένην ὁ Λέανδρος καὶ νὰ τῆς πῇ ὅ,τι μποροῦσε, γιὰ νὰ μεταγγίσῃ εἰς τὴν ψυχήν της τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἠσθάνετο ἐναντίον τοῦ Λεάνδρου.

Ἔτρεμε σύσσωμος μέσα στ' ἁμάξι. Κινοῦσε χέρια καὶ πόδια νευρικά, διαρκῶς ἄλλαζε θέσιν, ἐδάγκανε τὰ χείλη της μέχρις αἱματώματος, τὸ πρόσωπόν της συνεσέλλετο εἰς σπασμοὺς μανίας, τὰ μάτια της ἦσαν μάτια τίγρεως πεινασμένης... Παρουσίαζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν εἰκόνα μιᾶς ἐξηγριωμένης μαινάδος, ἀλλὰ πωρουσίαζε ταὐτοχρόνως καὶ τὴν ἰδικήν της εἰκόνα, τὴν εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ ἑαυτοῦ της. Διότι αὐτὴ ἦτο πράγματι ἡ ἀληθινὴ Λένα—μία Ἐριννύς, ἡ ὁποία,ἂν ἤξευρε νὰ κρύβῃ καλὰ τὴν μαύρην ψυχήν της, ὑπὸ ἕνα πλαστὸν μειδίαμα καὶ τὴν δι ἐστραμμένην καὶ μοχθηρὰν φύσιν της κάτω ἀπὸ τὸν πέπλον τῆς σεμνοτυφίας, δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως νὰ συγκαταθῇ,ὅταν ἔβλεπε τὰ σχέδιά της ἀποτυγχάνοντα καὶ ἀπεκαλύπτετο ἐν ὅλῃ τῇ ἀποκρουστικῇ γυμνότητι τῆς μοχθηρᾶς ψυχῆς της.

***

Ἔτσι εἶνε ὅλαι αἱ διεφθαρμέναι ψυχαί. Ὕπουλοι, ἐπιτηδευμέναι, σεμνότυφοι. Ἡ σεμνοτυφία εἶνε ἡ πληγὴ κάθε κοινωνίας, καὶ,δυστυχῶς, ἡ ἰδική μας κοινωνία ὑποφέρει εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἀπὸ τὴν πληγὴν αὐτήν. Ὅλοι μας φροντίζομεν πῶς νὰ τηρήσομεν τὰ προσχήματα, πῶς εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας νὰ φαινώμεθα ἀνεπίληπτοι, καὶ ἂς ὀργιάζομεν, ἂς χραιπαλοῦμεν, ἂς ἀποκτηνούμεθα εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Συναντᾶτε μίαν δεσποινίδα στὸν δρόμον, σᾶς κάνῃ κάποιαν ἐντύπωσιν, τολμᾶτε νὰ τὴν ἀτενίσετε καὶ ἀμέσως τὴν βλέπετε νὰ χαμηλώνῃ τὰ βλέμματα ὡσὰν τὴν ὁσίαν Μαρίαν· ἂν μάλιστα τολμήσετε νὰ τῆς πῆτε ἕνα ἀθῶο γλυκόλογο, τὸ ὀλιγώτερον ποὺ ἔχετε νὰ μάθετε ἀπὸ τὰ χείλη της εἶνε ὅτι εἶσθε ἀνάγωγος καὶ ἀδιάντροπος. Καταπλήσσεσθε πρὸ τοῦ φαινομένου τῆς παρθενικῆς αὐτῆς αἰδημοσύνης καὶ νομίζετε ὅτι βρίσκεσθε ἐνώπιον νέας μόλις ἐξελθούσης ἀπὸ τὴν σχολὴν τῶν καλογραιῶν. Καὶ ὅμως πηγαίνετε τὴν νύκτα εἰς ἕνα ἀπόκρυφον κέντρον διασκεδάσεων, ὅπου νομίζετε ὅτι θὰ συναντήσετε μόνον Μαγδαληνὰς καὶ βρίσκεσθε ἐνώπιον τῆς δεσποινίδος ἐκείνης; μεθυσμένης ἀπὸ οὐίσκυ καὶ ἀσχημονούσης ἐν μέσῳ δεκάδος κυρίων. Ἀλλὰ τί τὴν ἐνδιαφέρει; Τὴν ἡμέραν μεταξὺ γνωστῶν της καὶ ἀγνώστων θὰ εἶνε πάλιν ἡ ἀγνοτέρα παρθένος τοῦ κόσμου. Δίδετε σὲ μιὰ γνωστή σας νέαν ἕνα βιβλίον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ βρῇ πολυτίμους, ἀλλὰ ὡμὰς καὶ ἀπεριφράστους ἀληθείας, καὶ ἐκείνη σπεύδει νὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ σᾶς εἰπῇ κατὰ πρόσωπον ὅτι αὐτὴ «χύρια, δὲν διαβάζει βιβλία *σόκιν*». Καὶ ὅμως αὐτὴ λέει μὲ τὴς φίλες της καὶ κάνει μὲ τοὺς φίλους της—ἀλλὰ πάντοτε ἐν τῷ κρυπτῷ—πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδόποτε θ' ἀπετόλμα νὰ ἐμφανίσῃ γραπτῶς καὶ ὁ κυνικώτερος τῶν συγγραφέων. Αὐτὸ δὲ εἰς τὴν γλῶσσάν μας λέγεται σεμνότης, ἐνῷ εἶνε ἁπλῶς σεμνοτυφία· λέγεται χρηστοήθεια, ἐνῷ εἶνε ἀνηθικότης· καὶ λέγεται ἠθική, ἐνῷ εἶνε ἀκριβῶς ἡ διαστροφὴ τῆς ἠθικῆς. Διότι ἂς μὴ ἀπατώμεθα καὶ ἂς μὴ θέλωμεν νὰ μεταβάλωμεν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν—ἡ ὑγιὴς ἔννοια τῆς ἠθικῆς, διὰ νὰ ἐκπληροῖ τὸν προορισμόν της, καὶ διὰ νὰ εἶνε σεβαστή, καὶ διὰ νὰ τηρῆται, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν μέτρῳ λογικῷ μερικοὺς ἀπαραιτήτους ἐλευθεριασμούς.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

(26) ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ (26)

Πρὸς τὴν ζωὴν καὶ πρὸς τὸν ἔρωτα

— Ὄχι, παιδί μου, δὲν μπορῶ σήμερα. Ξέρεις ὅτι ἡ χαρά μου εἶνε νὰ μένω πάντα κοντά σου, ἀλλὰ σήμερα ἔχω δουλειὰ βιαστική. Πήγαινε μόνη σου, κι' ἀργά, ὅταν τελειώσω, μπορεῖ νἄρθω νὰ σ' εὕρω.

Ἡ Μαρία δὲν ἐπέμεινε, μὴ θέλουσα νὰ στενοχωρήσῃ τὸν Μαρσέλ. Κἄτι ὅμως τῆς ἐψιθύριζε, ὅτι δὲν τῆς ἔλεγε κείνη τὴ στιγμὴ ἀλήθεια ὁ ζωγράφος. Τὸν ἐκύταξε κατάματα καὶ ἀντελήφθη ὅτι κατείχετο ἀπὸ κάποια ταραχή.

Καὶ πράγματι. Καμμιὰ βιαστικὴ δουλειὰ δὲν ἠμπόδιζε τὸν Μαρσὲλ νὰ βγῇ τὸ ἀπόγευμα μαζῆ μὲ τὴ Μαρία. Κάποιος ἄλλος λόγος ἦτο. Ἠσθάνετο καὶ αὐτὸς τὴν ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνος, νὰ συγκεντρωθῇ εἰς ἑαυτόν, νὰ εὕρῃ δυνάμεις γιὰ τολμήσῃ ἐπὶ τέλους. Ἡ ἐπιτυχὴς ἐμφάνισις τῆς Μαρίας εἰς τὴν ἀπογευματινὴν δεξίωσιν τῆς προηγουμένης καθὼς καὶ ἡ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐντονοτέρα ἐκδήλωσις τῆς φιλαρεσκείας της, ὑπεξέκαιε περισσότερον τὴν πυρκαϊὰν ποὺ ἐφλόγιζε τὰ στήθη του καὶ τὸ μαρτύριόν του ἀπέβαινεν ὀδυνηρότερον.

Ἔπρεπεν ὁπωσδήποτε νὰ δοθῇ ἕνα τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαράδερνεν ἐπὶ τόσους μηνας τώρα. Οἱοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ τέρμα αὐτό, δὲν τὸν ἐνδιέφερε πλέον. Ἐποτιμοῦσε καὶ τὴν ἄρνησιν ἀκόμη πρὸ τῆς ὁποίας ἐνδεχομένως θὰ εὑρίσκετο, παρὰ τὴν ἐξακολουθοῦσαν τῆς ἀπελπιστικοῦ αὐτῆς ἀμφιβολίας, ἡ ὁποία τὸν ἐξενεύριζε, δὲν τοῦ ἄφηνεν οὔτε στιγμὴν ἀναπαύσεως, τοῦ ἀφαιροῦσε κάθε ἰκμάδα καὶ κάθε σφρῖγος, διότι ἐνῷ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Μαρίαν,δὲν ἤθελεν ὅμως οὔτε νὰ προσεγγίσῃ ἄλλην γυναῖκα.

Ἀλλ' ἡ βάσανος αὐτὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διορκήσῃ ἐπὶ πολὺ καὶ ὁ Μαρσὲλ εἶχε λάβῃ τὴν ἀπόφασίν του. Θὰ ἀπεκάλυπτεν εἰς τὴν Μαρίαν ὅ,τι ἠσθάνετο δι' αὐτὴν καὶ ἂς ἐλάμβανεν οἱανδήποτε ἀπάντησιν.

Διὰ τοῦτο δ' ἀκριβῶς ἤθελε νὰ μείνῃ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μόνος, διὰ νὰ σκεφθῇ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ προέβαινεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ τόλμημα αὐτό.

***

Ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι σιωπηλοί. Καθένας εἶχεν ἀφιερωθῇ εἰς τὰς σκέψεις του. Ἡ Μαρία, ὅσον καὶ ἂν προσπαθοῦσε νὰ φανῇ εὔθυμος, δὲν τὸ κατώρθωνε Ἀλλὰ καὶ ὁ ζωγράφος δὲν ἠμποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν νευρικὴν ταραχὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατείχετο. Προσπαθοῦσε ν' ἀποφεύγῃ τὰ βλέμματα τῆς Μαρίας καί, ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητόν, κατέβηκε στὸ ἀτελιέ. Ἡ Μαρία ἐκλείσθηκε πάλι στὸ δωμάτιό της.

Αἱ ἴδιαι σκέψεις καὶ αἱ ἴδιαι ἀπολήσεις, τὰ αὐτὰ συναισθήματα. Ἡ ἰδεόληπτος φύσις της τὴν ὤθει εἰς ἀχαλινώτους καὶ περιέργους φαντασιώσεις χωρὶς ἀρχὴν καὶ χωρὶς τέλος. Μετ' ὀλίγον δὲ ἤρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ νὰ βγῇ. Εἶχε ἠφαιρεθῆσει τὰς τύψεις καὶ τὰ κλάμματα τῆς παρελθούσης νυκτὸς καὶ ἐνδυνέτο μὲ ἐπιμέλειαν, προσέχουσα οὔτε μία τρίχα τῆς κεφαλῆς της νὰ μὴ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ κανονικὸν κτένισμα. Ἐφόρεσε ἕνα ἁπλὸ ταγιὲρ χρώματος γκρίζου ἀνοικτοῦ, τὸ ὁποῖον τῆς προσέδιδε μίαν χαριτωμένην ἀπλότητα. Ἐπῆγε στὸν κῆπο κ' ἔμάζεψε μιὰ ἀγκαλιὰ λουλούδια. Ἐκάθησε σ' ἕνα σκιερὸ παγκάκι καὶ τὰ ἔδεσε σ' ἕνα ἐβμορφο μπουκέτο μὲ καλαισθησίαν ζηλευτήν. Ἤξευρε, ὄχι μόνον ν' ἀγαπᾶ τὰ λουλούδια, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ περιποιῆται, νὰ τὰ δένῃ σὲ μπουκέτο, καὶ νὰ τὰ κρατῇ ἀκόμη.

Μία κάτασπρη κομψὴ ὀμπρέλλα συνεπλήρωσε τὴν ἀμφίεσίν της καὶ ἡ Μαρία ἔτσι χωρὶς καπέλλο, ὅπως συνήθιζε, πέρασε ἀπὸ τὸν κῆπον στὸ πάρκο.

Ἦταν ἔνωρις ἀκόμη. Ἀνέβηκε στὸ ἄλσος. Ἐκάθησε κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο ἑνὸς γιγαντώδους δένδρου, σὲ μιὰ πέτρα λεία καὶ μεγάλη, στὴν ὁποίαν καθότανε τσκτικά. Παρεδόθη εἰς μίαν γλυκεῖαν ρέμβη. Ἀτενίζοντας τὴν μακρυνὴν θάλασσα θυμήθηκε τὸ σπητάκι της, τὸ βράχο της. Παρέβαλλε τὴν παλιὰ ζωή της μὲ τὴ σημερινή. Καὶ εὕρισκε καὶ ἡ ἰδία τὴν τεραστίαν διαφορὰν ποὺ εἶχεν ἐπέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸν ἑαυτόν της.

Ἀλλὰ περίεργον! Τὴν παλιά της ζωὴ δὲν τὴν ἀναπολοῦσε πλέον μὲ νοσταλγίαν, ὅπως πρὸ ὀλίγου ἀκόμη. Τὴν ἀβρηνεν ἡ ἀνάμνησίς της σχεδὸν ἀσυγκίνητον. Ἡ σημερινὴ ζωή της τὴν προσείλκυε περισσότερον. Καὶ ἦτο φυσικόν. Τώρα μόλις ἐννοοῦσε τὴν ἀληθινὴ ζωή.

Καὶ εἶνε τόσον γλυκειὰ ἡ ζωῆς ὅταν ἤξερῃ καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ζῇ...

Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥραν σηκώθηκε... Ἡ ἁρμονία ἑνὸς γλυκοῦ ἐρωτικοῦ τραγουδιοῦ. ἐφθανεν ἕως ἐκεῖ. Προχώρησε πρὸς τὴν σκάλα κι' ἐστάθηκε στὴν κορυφή. Ἦσαν οἱ θρισται ποὺ τραγουδοῦσαν κάτω στὸ πάρκο. Μία ὁλόκληρος χορωδία, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἄνδρες εὔσωμοι, γυναῖκες ραδινοί, ἀποκρίνοντας τὸν ἀέρα τοῦ κλίπου, μὲ πολύχρωμαις γραφικαῖς ἐνδυμασίαις, μὲ κιθάρες, μανδολίνα, τραγουδοῦσαν, καθισμένοι στὴν πρασινάδα.

Σὲ κάθε διακοπὴ τοῦ τραγουδιοῦ γέλοια ὁλόδροσα καὶ ξεφωνητὰ πρόσχαρα ἀντηχοῦσαν. Καὶ κατόπιν τὸ τραγοῦδι ξαναρχίζε σ' ἕνα σκοπὸν τρελλὸν μεθυστικὸν καὶ ἡ μελῳδία του ἀνέβανε πρὸς τὴ Μαρία ποὺ κυτοῦσε ἀχόρταγα τὴ χαροῦμενη παρέα τῶν ἁπλοϊκῶν θεριστῶν.

Μία εὐθυμία εἶχεν ἁπλωθῇ σ' ὅλο τὸ πάρκο.

Καὶ ὅταν τὸ τραγοῦδι ἐτελείωσε, ἡ εὔθυμος παρέα χωρίστηκε σὲ πολλὰ ζευγαράκια. Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ὁλόδροσες, σὰν λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, κι' ὄμμορφες κοπέλλες στηρίχθηκε στὸ δυνατὸ μπράτσο τοῦ συντρόφου της καὶ τὰ ζευγάρια χαρωπά, πηδηχτά, ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σκορπίσθηκαν σ' ὅλους τοὺς δρομάκους, ἐτρύπωσαν κάτω ἀπὸ τὰ ἰσκιέρα, πυκνὰ φυλλώματα χώθηκαν σ' ὅλες τὶς ἀπόκρυφες γωνιὲς τοῦ πάρκου. Καὶ τὰ κρυσταλλένια γέλοια των, οἱ χαρούμενες φωνὲς των ἀντηχοῦσαν σὰν ἕνας ὕμνος πρὸς τὸν ἔρωτα.

Ἡ Μαρία ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἀφάνταστον περιέργειαν κάθε κίνησιν, κάθε γλυκὸ χιμάγελο καὶ κάθε ἐρωτικὸν κρυφομίλημα τῶν εὐτυχισμένων ἐκείνων χωρικῶν ἤρχισε νὰ κατεβαίνῃ ἀργὰ-ἀργὰ καὶ σὰν ἀφηρημένη τὴ μεγάλη σκάλα. Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ καθήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

Οἱ ἀναγνῶσται ἠμποροῦν νὰ δημοσιεύουν ὅ,τι θέλουν: ἐρωτήσεις, ἀπαντήσεις, ποιήματα, προτάσεις ἀνταλλαγῶν, ὑπολογίζοντες πρὸς δέκα λεπτὰ τὴν λέξιν τὰ πεζά, εἴκοσι τὰ ποιήματα καὶ ξενόγλωσσα.

— "Αλτ! Ἡ δίς Θ., εἶνε μαθήτρια τοῦ Γυμνασίου καὶ ὄχι ὡς ἐνόμισαν καὶ διέδοσαν μερικοὶ ἔξυπνοι. μαθηταί Νάτ Πίνκερτον Πύργος.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p. μὲ νέους καὶ δεσποινίδας προτιμῶνται Τριπόλεως, Ἀθηνῶν, Κιλαμῶν, «Ἱππότην τῆς δράσεως» Σ. Τ. Υ. ΙΥ Μεραρχίας Τ. Τ. 926.

— Εἰσερχόμενη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» δέχομαι ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ ἀπαξάπαντας «Ἐρωτευμένη Ἀλμυρογιωτοπούλα» p.r. Ἀλμυρόν.

— Νιντέταν Κυριαζῆ ὁρίσατε διεύθυνσιν ἀπαντήσω ἐκτενῶς Χρυσάγης Χριστοφ. μαθητὴν ἀεροπόρων Κ.Ε.Σ. τ. 502.

— Ἰδρύθη «Ἕνωσις ἑλλήνων ἐφήβων» μετὰ βιβλιοθήκης τῆς ὁποίας πάν μέλος δύναται νὰ ἀναγιγνώσκῃ Γράψατε Γραφεῖα «Σφαίρας».

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ πάσας δεσποινίδας καὶ ἀρσακειάδας Γράψατε Ποιτῆκν Νικολ. Πολυδορόπουλον παραθεριζοντα p. r. Ξυλόκαστρον.

— Ἐγὼ εἶμ' ὁ Ἀντ λ-οῦζος. Ἡ Ἀνταλ-οῦζα μου, ἡ brunette—ὄχι πάντως ἡ δὶς Κόκκου τοῦ Παπαϊωάννου—ποῦ νὰ εἶνε; Μόλις τὴν εὕρω, ὑπόσχομαι διαρκῆ συμβίωσιν, μεθύσια, γλέντια, χοροὺς κλπ. Γράψτε Ἀνταλ-οῦζον Γραφεῖα «Σφαίρας».

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΕΦΗΒΟΣ»

— Ἄλτ! Ἰδρύθη Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἀνωνυμίαν. Ζητοῦνται παντοχόθεν ὀντιπρόσωποι Γράψατε Σύλλογον «ὁ Ἔφηβος» poste restante Βόλον. Καταστατικὸν ἀποστέλλεται τῷ αἰτοῦντι.

— Δεσποινίδες μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἀνταλλάσσω κάρτ ποστὰλ καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς προτιμῶ Δεσποινίδας Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Πειραιῶς. «Κόκκινος Σκοῦφος» p. r. Θεσσαλονίκην.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ παντὸς εἴδους ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας Νησίου, Καλαμῶν, Μελιγαλᾶ, καὶ Ἀθηνῶν. Προτιμῶνται μαθήτριαι πάσης σχολῆς «Ἀτυχὴς» p. r. Μελιγαλᾶ.

— Attention!! Mesdemoiselles. Ἀνταλλάσσω c.p. ἐπιστολὰς παντοχόθεν ἰδιαιτέρως Θεσσαλονίκης, Καλαμῶν, Κωνσταντίνος Νικολ... Ναύτης γραφεὺς Πυροβολικοῦ Ναυστάθμου.

— Ἀνταλλάσσω κάρτες ξένα τοπεῖα ὡμορφιὲς μάτ μὲ κορίτσια προτιμῶνται Χίου, Ἀθηνῶν, Τριπόλεως Νήσων, σὲ ἄκοσμες σιγῶ. «Φαρσέρ» p. r. Ἀθήνας.

— Προσοχὴ δεσποινίδες Δράμας εὐκαιρία μοναδικὴ ἀπεφάσισα νὰ νυμφευθῶ προτιμῶνται λεπτοκαμωμέναις ἡλικίας 17 ἕως 20 ἐτῶν ἀποστείλατε φωτογραφίας «Noir foker» p. r. Δράμαν.

— Κουιὲ Καμπ. ποῦ εἶσε κομισιονέρης τοῦ Εὐαγ. Μ. δὲν ἠδρες ἄλλο ψευδώνυμον καὶ ἔκλεψες τὸ δικό μου Noir foker p. r. Δράμαν.

— Ἀδελφούλα μου Γαρουφαλιὰ καὶ σεῖς Κατίνα μὴ πειράζετε τὸν Γ. καὶ Β. Γιατὶ θὰ σὲ στείλομεν νὰ πουλᾶς κάρβουνα. La Noir foker Drama.

— Ἀπόκληρος τῆς εὐτυχίας καὶ ἀποσταμμένος κυνηγός τῆν ζητῶ ταύτην εἰς τὴν ἀντολλαγὴν ἐπιστολῶν μὲ δεσποινίδας Πειραιῶς, Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Κυνηγὸς Εὐτυχίας 7ον Κρητῶν 2α Πολυβολαρχία Τομεὺς 903.

— Ἄλτ καὶ ἀπὸ μάλης, ἔνας τεμπέλης ἄφησε τὴν τεμπελιὰ καὶ ἀνταλλάσσει c. p. μὲ ἀπιξάπαντας «Τεμπέλης» p.r. Θεσσαλονίκην.

— Εἰσερχομένη στὸ σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p. «Μαραμένη καρδία» Γραφεῖα «Σφαίρας».

— Τὴν Τρίτη τὸ πρωΐ στὸν ἠλεκτρικὸ μιὰ χαριτωμένη δεσποινὶς εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ προσέξῃ ἕνα νέον. Καὶ μετὰ νὰ τὸν χαιρετίσῃ ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὸ μικρό της ὁμορφο χεράκι. Θὰ μποροῦσε ἄρα γε νὰ τοῦ γράψῃ δυὸ λόγια γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἰδῇ; Διεύθυσις Ι.Τ.Α. poste restante Ἀθήνας.

— Ἵππότα Δεγκριέ, ἐκ τῶν ἰδίων κρίνης τὰ ἀλλότρια καὶ διὰ νὰ πεισθῇς σὲ παραπέμπω εἰς τὰς εἰς τὴν «Σφαίραν» καταχωρίσεις σου. Ὅσον δι' ἐσὲ «Γκιόνε» ἀρκοῦμαι εἰς τὸ νὰ γελάσω διότι μόνον τοὺς γέλωτας προκαλεῖς, ἀκόμη θὰ σὲ περιμένω νὰ μὲ κάνῃς νὰ κυλοπεράσω; «Παιδὶ Ἀμύνης».

— Νέος ἀριστῆς μορφώσεως εἰσερχόμενος εἰς τὸν φιλολογικὸν ἀγῶνα τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ πάσας καὶ πάντας «Ἱππότης Ἄζ» p. r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν προτιμῶ Τριπόλεως, Κορίνθου, Καβάλλας. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται Μέγγος Νικολ. 35ον Σύνταγμα 4ης Πολυβολαρχίας Τ. Τ. 929.

— Ἀεφράκι Πρόσεχε τὰ ποτήρια σου κάνει θόρυβο πολὺ «Ἀνυπόφορο Κουνούπι».

— Νεαρὸ φανταράκι θέλον νὰ διασκεδάζῃ τὴν ἀνίαν του ἐκ τῆς μοναξιᾶς στὴ στρατιωτικὴ ζωὴ αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος Γράψατε «Μαραμένον Μενεξέν». p.r. Τ. Τ 930.

— Ζητεῖται ὁδοστρωτὴρ νὰ ἰσάσῃ τὴν κοιλιὰ τοῦ Ἀγκαθαγγέλου,ὁ Κουμπάρος του Συριανὸ δὲ Μπεζεράκ.

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Τεθλιμμένην Καρδίαν, Θεσσαλονίκην.—Κάποια ἀβεβαιότης διὰ τὸ μέλλον, κάποιοι ἐνδοιασμοὶ διὰ τὴν καλὴν καὶ ποθουμένην ἀποκατάστασιν, ἰδοὺ τί σᾶς ἀπασχολεῖ τὴν σκέψιν, ὅπως ἀπασχολεῖ καὶ ὅλων τῶν νέων τὴν σκέψιν, χωρὶς ὅμως δι' αὐτὸ ἡ μελαγχολία αὐτὴ εἶνε συνηθεστάτη εἰς τὴν μεταβατικὴν ἡλικίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεσθε. Ὡς τόσο ἔχετε μίαν διαρκῆ διάθεσιν νὰ πειράζετε εὔθυμα, ἀθῶα καὶ ἄξυπνα, αὐτὸ δὲ σᾶς κάνει πολὺ ἀξιαγάπητον, ὅταν δὲν παρατραβᾶτε τὸ σχοινί.

Ἄγνωστον, Βόλον. — Θὰ μὲ διαγεύσετε καὶ σεῖς ἂν σᾶς εἰπῶ ὅτι εἶσθε ἔξυπνος, ὅπως εἶσθε; Δὲν τὸ πιστεύω. ἀκριβῶς διότι εἶσθε ἔξυπνος. Ταὐτοχρόνως ὅμως εἶσθε καὶ ἄνθρωπος πολὺ τῶν τύπων. Χωρὶς δηλαδὴ ν' ἀνατραφῆτε εἰς περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἐθιμοτυπία εἶνε ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, κατορθώσατε ἐν τούτοις μὲ τὴν παρατηρητικότητά σας καὶ τὴν ἐπιβολὴν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας ἀφ' ἑνὸς νὰ προαγάγετε τὸν ἑαυτόν σας εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον καὶ ἀφ' ἑτέρου ν' ἀποκτήσετε μέσα εἰς αὐτὸ ἀξιοπρεπῆ κοινωνικὴν ἐμφάνισιν. Ἡ εὐγένεια εἶνε πάντοτε πολυτιμος. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀποφεύγετε. εἶνε ἡ ὑπερβολὴ τάκτ καὶ κανόνων συμπεριφορᾶς, διότι πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πολὺ τε χνίτης, διὰ νὰ μὴν πέρτῃ συχνὰ ἔξω. Ἐξ ἄλλου εἶνε ἀνάγκη ν' ἀφίνετε τὸν ἑαυτόν σας νὰ ἐκδηλοῦται εἰλικρινῶς. Καὶ τέλος, ὅταν μιλᾶτε, νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε πολλὰς μετοχάς, διότι ὑπάρχουν καὶ αἱ ὀνομαστικαὶ ἀπόλυτοι.

Θεόδωρον, Ἐνταῦθα.—Σινύθος ἡ Θεόδωροι ἶνε ὕσοιχι ἄνθρωπη, σὺς πὸς τὸ ἐπάθαται κὲ κατακραιουργῖται τὶν γραμματηκοίν; Ἄχ, κήρυαι, κίρηε, νὰ διαπρᾶτταιτε δολοφωνήας μώνον καὶ μόνων διὰ νὰ μαὶ ἐξαπατίσεται δὲν ἤναι σοστῶν.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ε. Ρουσάκην. Τὸ ἐστείλαμεν πρὸ ἐγγράφετε *Κόκκινον βράχον.* Ἐξωφλήθητε. *Ν. Ἐμαζόνα.* Ἂν δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον δὲν ἐλήφθη *Χ. Ἀρτέμην.* Συγχαρητήρια. *

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΛΑΝΔΡΥ

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΣΑΔΙΣΤΟΥ; — ΤΡΟΜΕΡΑ Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ — Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΕΡΩΜΕΝΗΣ ΤΟΥ

Ἐφέρετο στὴς γυναῖκες μ' ἕναν πρωτοφανῆ ἐγωϊσμό, μὲ μιὰ ἀκατανίκητη ἐμπιστοσύνη στὴ γοητεία του.

Ἀλλὰ —γιὰ σκεφθῆτε— μήπως αἱ ἐπιτυχίες του στὲς γυναῖκες δὲν ἐδικαιολόγουν τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε γιὰ τὸν ἑαυτό του;

Τὸ χαρακτηριστικὸν δὲ εἶνε ὅτι καὶ ὅσες διέφυγον τὰ βρόχια του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν κατέθεσαν μὲ δυσμένειαν ἐναντίον του, παρ' ὅλην τὴν διὰ μακρῶν ἀναγραφὴν τῶν κακουργημάτων του εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ πρὸ πάντων, τὰς ἀπὸ στόματος εἰς στόμα κυκλοφορούσας ἐξωγκωμένας διαδόσεις, ποὺ ἔκαμαν τὴν λαϊκὴν φαντασίαν στὸ ἄκουσμα μόνο τοῦ ὀνοματός του νὰ μυρίζεται ἀκόμα ψημένο κρέας, ὡρισμένως δὲ γυναικεῖο. Τόσο εἶνε ἀληθὲς αὐτὸ ὥστε κάποιος ἔξυπνος Παρισινὸς ἄνοιξε ἕνα μαγαζάκι κοντὰ στὴ λίμνη τοῦ Γκαμπαὶ κ' ἔφθασε νὰ κρεμάσῃ μιὰ ἐπιγραφὴ ὅτι «ψήνει πουλάδες ἀ-λὰ Λανδρὺ» γιὰ νὰ κάνῃ, ὁ μασκαρᾶς, χρυσὲς δουλειές!

Νόστιμο σαλάμι τοῦ Λανδρὺ...

Λέγοντες ἀνωτέρω ὅτι ὅσες τὸν ἐγνώρισαν δὲν κατέθεσαν μὲ δυσμένειαν ἐναντίον του, δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι καὶ τὸν ὑπερησπίσθησαν. Φυσικὰ δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ τέτοιες. Εἰς τὸν ἀνακριτὴν ἀπεστάλη ἐκ Γκούας ἡ ἑξῆς ἐπιστολή:

Κύριε,

Σπεύδω νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ὅλες αἱ κατηγορίες ἐναντίον τοῦ κ. Λανδρὺ εἶνε τελείως ἀνυπόστατες. Δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι εἶνε ἕνας κύριος εὐγενέστατος, ἐντιμότατος καὶ πολὺ πολὺ ὄπως πρέπει. Τὸν ἐγνώρισα πρὸ ἔτους στὸ Παρίσι καὶ ἐπέρασα μαζύ του καμμιὰ δεκαριὰ ἡμέρες εἰς διάφορα ξενοδοχεῖα. Μοῦ ἐδώρησε διάφορα κοσμήματα, ἔξοχες τουαλέτες καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα. Κατ' οὐδένα τρόπον δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὁ μηχανικὸς κ. Λανδρὺ ὑπῆρξε φονεὺς γυναικῶν. Αὐτός; ποὺ ἀγαποῦσε τόσο τὲς γυναῖκες. Τὰ κόκκαλα ποὺ γράφουν ὅτι βρέθηκαν στὲς Βίλλες του εἶνε ἀπὸ ἄλογα. Ξέρω καλὰ ὅτι μ' ἀλογίσιο κρέας ἔκαμνε σαλάμια, τὰ ὁποῖα ἔστελνε εἰς διάφορα μέρη. Κι' ἐγὼ ἤ ἴδια τὰ δοκίμασα. Κι' ἦταν νόστιμο τὸ σαλάμι του. Μοῦ δώρησε μὰ κάποσα ἀπ' αὐτά, τὰ ὁποῖα μάλιστα ἐπῆρα μαζῆ μου στὴν Γκούα. Ἡ τελευταία μας συναντησις ἦτο ἐφέτος τὸν Ἰανουάριον στὸν Τουλούζη, ὅπου εἶχε ἔλθῃ ἀκριβῶς γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἄλογα. Ὅταν τὸν πρωτογνώρισα, θυμοῦμαι, μοῦ εἶπε: «Εἶμαι ὁ κ. Λανδρύ, μηχανικος καὶ ἀλαντοποιός». Οὔτε μὲ ἠπείλησε ποτέ, οὔτε μ' ἔκανε κανένα κακό, ἀπολύτως. Τοὐναντίον. Δι' αὐτὸ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω διατὶ συκοφαντεῖται τόσον φρικτὰ ἕνας ἄνθρωπος εὐγενὴς ὡς αὐτός.

(ὑπ.) Δὶς Ζιλμπὲρτ Μαρτὺ
ἢ Μιντινὲτ»

Νὰ ἐχρησιμοποίει τάχα ὁ Λανδρὺ τὰς σάρκας τῶν θυμάτων του διὰ σαλάμια; διότι δὲν μένει, ὅπως προείπομεν, καμμία ἀμφιβολία ὅτι τὰ εὑρεθέντα ὀστὰ ἦσαν ἀνθρώπινα.

Ἐνῷ ἐκραδαινε τὸν πέλεκυν

Ἐλήφθη ὅμως καὶ μία ἐπιστολὴ πολὺ ἐπιβαρυντικὴ δι' αὐτόν. Εἶνε τῆς Βέρθας Ἐών, ἥτις, κατ' ἀρχάς, ὑπετέθη ὅτι ἦτο μεταξὺ τῶν θυμάτων του. Αὕτη κατήγγειλεν ὅτι παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ Λανδρὺ μέχρι τῆς Βίλλας του, ὅπου ὅταν ἔφθασε κ' ἐκάθησαν λιγάκι, τὴν παρεκάλεσε ἐκεῖνος νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἐπήγαινε ἐκείνη ἐμπρὸς καὶ αὐτὸς ἠκολούθει. Ἀλφνης ἡ Βέρθα ὅλως τυχαίως στρέφει τὴν κεφαλήν... Εὑρέθη πρὸ τοῦ Λανδρὺ ἐξηγριωμένου καὶ κραδαίνοντος κατ' αὐτῆς ἕνα πέλεκυν. Ὁ πέλεκυς κατεφέρθη ἐναντίον της, ἀλλ' ἠστόχησε. Ὁ Λανδρὺ τὴν ἐκυνήγησεν ἀποθηριωμένος καὶ κραδαίνων πάντοτε τὸν πέλεκυν, ἀλλ' ἐκείνη κατώρθωσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἐν τούτοις μυστήριον περικαλύπτει καὶ τὰς δύο ἐπιστολάς.

Διότι ἡ μὲν Ζιλμπὲρτ Μαρτὺ ἢ Μιντινέτ, μοδιστροῦλα εἰς τὴν Γκούα—Ὠμπαὶν ἐρωτηθεῖσα, ἐδήλωσεν ὅτι οὔτε ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν, οὔτε ποτὲ ἐγνώρισε τὸν Λανδρῦ ἐπέδωσε μάλιστα εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν τῆς Βιλλφράνντε-Ρουὲγκ μήνυσιν κατ' ἀγνώστου ἐπὶ πλαστοπροσωπείᾳ καὶ δυσφημίσει.

Εἶχε «διεστραμμένα γοῦστα»

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀστυνομία τοῦ Σαλαὶ ἔλαβεν ἑτέραν ἐπιστολὴν μὲ συνημμένην τὴν φωτογραφίαν πολὺ κομψῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἡ ὁποία εἶχε μιὰ ἐλπὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν παρειὰν κ' ἔγραφε ὅτι ἐγνώρισε τὸν Λανδρὺ στὸ Παρίσι καὶ ὅτι ἐπῆγε κ' ἐκέρασε μαζύ του μιὰ νύχτα εἰς τὴν βίλλαν τοῦ Γκαμπαί. Δὲν ὑπέστη, ἔγρατε, καμμίαν βιαιότητα ἐκ μέρους του, διέκοψεν ὅμως ἀποτόμως κάθε σχέσιν μαζύ του, διότι εἶχε «διεστραμμένα γοῦστα».

Ἦτο σαδιστής;

«Διεστραμμένα;» Ἦτο μήπως σαδιστής;

Ὡς γνωστὸν σαδιστὴς εἶνε ὁ ἀσκῶν τὸ γενετήσιον ἔνστικνον μετὰ κακώσεων τοῦ θήλεος. Προῆλθε δ' ἡ λέξις ἐκ τοῦ μαρκησίου ντὲ Σάδ, ἐξαδέλφου τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', ὅστις ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, διότι ἀπεδείχθη ὅτι ἐβίασε παρθένον τινα, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν προσέδεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ διὰ φλεβοτόμου καὶ μαχαιριδίου προὐκάλεσεν ἀθρόαν ἐκροὴν αἵματος ἐκ τῶν βραχιόνων, τῶν μαστῶν κλπ., ἡ θέα τοῦ ὁποίου ἐπηύξανε τὸν γενετήσιον ἡδονισμόν του, πρὸς ὃν εἰλκύετο ἀκατανικήτως. Ὁ αὐτὸς ὑπῆρξε συγγραφεὺς μυθιστορηματικῶν ἔργων, περὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ κυριολεκνήσῃ τις λέγων ὅτι ἑκάστη σελίς των σταζει αἷμα παρθένων.

Ἐκ τῆς περαιτέρω ἀφηγήσεως μας, οἱ ἀναγνῶσται θὰ ἴδωσιν ὅτι δὲν δύναταί τις ν' ἀποκρούσῃ τὴν ὑπόνοιαν, τοὐλάχιστον μὲ ὅσην κατηγορηματικότητα τὸ ἔπραξεν ὁ εἰδικὸς Γάλλος γραφολόγος Ροσετάλ, βεβαιώσας ὅτι ὁ Λανδρὺ «εἶνε ἰσορροπημένος καὶ καθόλου σαδιστής, ἀφοῦ δὲν ἔχει κἀν ἐπαρκῶς ἀνεπτυγμένον τὸν αἰσθησιασμόν».

Μερικὰ ἐρωτηματικὰ εἶνε ἀνσγκοῖα

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα μας.

Παρετηρήθη ὅτι ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῆς ἐπιστολῆς τῆς Μαρτὺ καὶ τῆς ἄλλης ὡμοίαζον καταπληκτικά. Νὰ ἔχουν τάχα γραφῇ παρὰ τοῦ ἰδίου προσώπου; καὶ διὰ ποῖον ἄρά γε λόγον; Ἄγνωστον. Ἔπειτα διατὶ ἡ ἀποστολεὺς τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς, ὑπογραφομένη Μπὲρθ Ἀνντρέ, ἐπισυνάπτει καὶ τὴν φωτογραφίαν της, ἀφοῦ προὐτίθετο νὰ κρυφθῇ ὥστε ἡ ἀστυνομία νὰ μὴ κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ πουθενά, μολονότι ἤλεγξε τὰ διαβατήρια καὶ ἠρεύνησεν ὅλους τοὺς οἴκους ἀνοχῆς, ξενοδοχεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα;

Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπιστολὴν δὲ τῆς Ἐών, προσερχομένην ἐκ Βρυξελλῶν, παρεκλήθη ἡ Βελγικὴ ἀστυνομία νὰ τὴν ἀνεύρῃ καὶ δώσῃ σχετικὰς πληροφορίας. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐρευνῶν προεκυψε μὲν ὅτι εἶχεν αὕτη τελευταίως ἐγκατασταθῇ εἰς τὰς Βρυξέλλας, δὲν κατωρθώθη ὅμως νὰ εὑρεθῇ. Δι' ὃ καὶ ἀπεστάλησαν εἰς Βρυξέλλας, ἐγκρίσει τῶν Βελγικῶν ἀρχῶν, δύο Γάλλοι ἀστυνομικοί.

800 σκαστές!

Ἀὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ μᾶς ἐκπλήσσῃ πῶς ἀστυνομία, ὡς ἡ Γαλλική, εἶνε δυνατὸν νὰ πίπτῃ θῦμα ἀπάτης καὶ νὰ συναντᾷ τόσας δυσχερείας εἰς τὴν ἀνεύρεσιν προσώπων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν κἀν τὴν πρόθεσιν νὰ κρυφθοῦν.

Ἐρωτηθεὶς σχετικῶς ὁ περίφημος Γκορόν, διατελέσας, ὡς γνωστόν, Διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς ἀστυνομίας, συγγραφεὺς δὲ τῶν πολυκρότων «ἀπομνημονευμάτων», ὑπέμνησε μίαν ἄλλην σκοτεινὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν ὁποίαν συνέβη κάτι παρόμοιον. Τῷ 1892 μερικοὶ ἐργάται, σκάπτοντες τὰ θεμέλια ἑνὸς σπητιοῦ, εὗρον μέσα εἰς ροκανίδια, διαποτισμένα ἀπὸ φσινικὸν ὀξύ, ὀστᾶ προσφάτως πριονισμένα καὶ καθαρισμένα ἀπὸ τὰς σάρκας. Ἤρκεσε δὲ ν' ἀναγραφῇ, ἀσυστάτως, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ λειψάνου γυναικός, διὰ ν' ἀρχίσουν νὰ καταφθάνουν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἄπειροι καταγγελίαι, περίπου 200 καθημερινῶς, ἀναφερόμεναι εἰς γυναῖκας ἐξαφανισθείσας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐγγάμους. Μετὰ μακροὺς κόπους καὶ ἐντὸς τεσσάρων ὅλων μηνῶν ὁ Γκορὸν κατώρθωσε ν' ἀνεύρῃ 800 περίπου, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι δὲν ἦσαν αἱ καταζητούμεναι. Τὰς ἀνεκάλυψε παντοῦ, ὅπου ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Αἱ περισσότεραι εἶχον καταφύγει ὑπὸ ξένον ὄνομα εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἐραστοῦ των, μία δὲ εἰς μοναστήριον.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἕνα χαμένο ραντεβοῦ.
—Εἰδύλλιον στὸ Μετρό.—Κ' ἔλεγε, ἔλεγε...
—Ὅπου τὰ χείλη λέγουν «ναί».— Γλυκὸς σὰν μουσική.—Τόσο, ποῦ ἀπορῶ πῶς συγκρατήθηκα..., κλπ.

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΙΩΝ

— Στὸ Γκαμπαὶ θέλεις νὰ περάσῃς τὸν πρῶτο μῆνα τοῦ γάμου σου μὲ τὴν κυρία;... Ἔξω, κακοῦργε... Λανδρύ!...

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

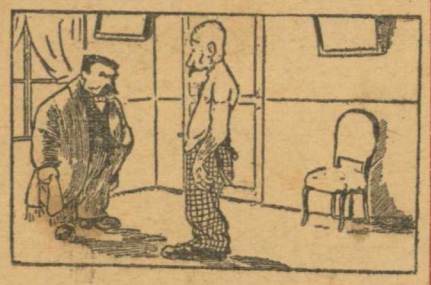

— Ὅταν ἀναπνέω, γιατρέ, πονῶ.
— Ἀ, δὲν εἶνε τίποτε. Παῦσε ν' ἀναπνέῃς καὶ ξαναπέρασε σὲ μια βδομαδα νὰ σὲ ἰδῶ.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

— Ποτὲ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε, δεσποινίς, γιὰ τὸ γόμο σας. Δὲν ἔχετε ἀκούσει πῶς ἡ τύχη εἶνε τυφλή;